

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про приєднання України до Конвенції Організації Об'єднаних Націй про боротьбу з опустелюванням у тих країнах, що потерпають від серйозної посухи та/або опустелювання, особливо в Африці

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, N 36, ст.267)

Верховна Рада України **п о с т а н о в л я є**:

Приєднатися від імені України до Конвенції Організації Об'єднаних Націй про боротьбу з опустелюванням у тих країнах, що потерпають від серйозної посухи та/або опустелювання, особливо в Африці ([995_120](#)), прийнятої у м. Парижі 17 червня 1994 року (додається*).

Президент України

Л.КУЧМА

м. Київ, 4 липня 2002 року
N 61-IV

* Додається до оригіналу.

Конвенція

Організації Об'єднаних Націй про боротьбу з опустелюванням у тих країнах, що потерпають від

серйозної посухи та/або опустелювання, особливо в Африці

(Про приєднання до Конвенції див. Закон
N 61-IV ([61-15](#)) від 04.07.2002, ВВР, 2002, N 36, ст.267)

Сторони цієї Конвенції,

підтверджуючи, що існування людей в уражених районах чи таких, що перебувають під загрозою ураження, викликає найбільшу стурбованість в рамках боротьби з опустелюванням і пом'якшенню наслідків посухи,

відображаючи серйозну стурбованість міжнародного співтовариства, у тому числі держав і міжнародних організацій, з приводу несприятливих наслідків опустелювання і посухи,

усвідомлюючи, що на долю посушливих, напівпосушливих і сухих субгумідних районів сукупно припадає значна частина поверхні суші Землі і вони є середовищем існування і джерелом засобів для існування для значної частини її населення,

визначаючи, що опустелювання і посуха є проблемами глобального масштабу, оскільки вони впливають на всі регіони світу, а також що для боротьби з опустелюванням і/чи пом'якшення наслідків посухи необхідні спільні дії міжнародного співтовариства,

відзначаючи значну частку країн, що розвиваються, особливо найменш розвинутих країн, серед країн, які потерпають від серйозної посухи чи опустелювання, і особливо трагічні наслідки цих явищ у Африці,

відзначаючи також, що опустелювання викликається складною взаємодією фізичних, біологічних, політичних, соціальних, культурних і економічних факторів,

враховуючи вплив торгівлі та відповідних аспектів міжнародних економічних відносин на здатність уражених країн належним чином вести боротьбу з опустелюванням,

усвідомлюючи, що стійке економічне зростання, соціальний розвиток і викорінення зубожіння є першочерговим завданням для уражених країн, що розвиваються, особливо в Африці, і необхідними умовами досягнення цілей стійкого розвитку,

враховуючи, що опустелювання й посуха завдають негативного впливу на стійкий розвиток у силу їх взаємозв'язку з такими важливими соціальними проблемами, як зубожіння, недостатня охорона здоров'я і харчування, відсутність продовольчої безпеки, і з проблемами, що виникають у зв'язку з міграцією, переміщенням осіб і динамікою зміни демографічних факторів,

високо оцінюючи значення докладених у минулому зусиль і досвіду держав і міжнародних організацій у боротьбі з опустелюванням і пом'якшенні наслідків посухи, зокрема при здійсненні Плану дій щодо боротьби з опустелюванням Організації Об'єднаних Націй, який було схвалено Конференцією Організації Об'єднаних Націй з боротьби з опустелюванням у 1977 році,

усвідомлюючи, що, незважаючи на докладені у минулому зусилля, прогрес у справі боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи не виправдав сподівань і що потрібен новий і більш ефективний підхід на всіх рівнях у рамках досягнення цілей стійкого розвитку,

визнаючи дійовість і актуальність рішень, прийнятих Конференцією Організації Об'єднаних Націй з навколишнього середовища і розвитку, зокрема Порядку денного на XXI століття і його розділу 12, в якому передбачається основа для діяльності у боротьбі з опустелюванням,

знову підтверджуючи у цьому зв'язку обов'язки розвинутих країн, що містяться у пункті 13 розділу 33 Порядку денного на XXI століття, посилаючись на резолюцію 47/188 Генеральної Асамблеї, зокрема на першочергове значення, що надається в ній Африці, і на всі інші відповідні резолюції, рішення і програми Організації Об'єднаних Націй щодо опустелювання і посухи, а також на відповідні заяви африканських країн і країн інших регіонів,

знову підтверджуючи Ріо-де-Жанейрську декларацію з навколишнього середовища і розвитку ([995_455](#)), у принципі 2 якої передбачається, що держави у відповідності зі Статутом Організації Об'єднаних Націй ([995_010](#)) і принципами міжнародного права мають суверенне право освоювати свої власні ресурси у відповідності з їх власною політикою у галузі навколишнього середовища і розвитку, а також обов'язок забезпечувати, щоб діяльність у рамках їх юрисдикції чи контролю не завдавала шкоди навколишньому середовищу інших держав або районів за межами національної юрисдикції,

визнаючи, що національні уряди відіграють вирішальну роль у боротьбі з опустелюванням і пом'якшенні наслідків посухи і що прогрес у цій галузі залежить від здійснення на місцях програм дій в уражених районах,

визнаючи також значення і необхідність міжнародного співробітництва і партнерства у справі боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи,

визнаючи й надалі важливість надання ураженим країнам, що розвиваються, особливо в Африці, ефективних засобів і, зокрема, істотних фінансових ресурсів, включаючи забезпечення нових і додаткових джерел фінансування і надання доступу до технологій, без яких їм буде складно повною мірою виконувати свої обов'язки згідно з Конвенцією,

висловлюючи занепокоєність у зв'язку з впливом опустелювання і посухи на уражені країни Центральної Азії і Закавказзя,

підкреслюючи важливу роль, яку відіграють жінки в регіонах, що потерпіли від опустелювання і/чи посухи, особливо в сільських районах країн, що розвиваються, і важливість забезпечення повної участі як чоловіків, так і жінок на всіх рівнях у програмах боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи,

підкреслюючи особливу роль неурядових організацій і інших великих угруповань у програмах боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи,

враховуючи взаємозв'язок між опустелюванням і іншими екологічними проблемами глобального масштабу, з якими стикаються міжнародні й національні співтовариства,

враховуючи також внесок, який може зробити боротьба з опустелюванням для досягнення цілей Рамкової конвенції Організації Об'єднаних Націй про зміну клімату ([995_044](#)), Конвенції про біологічне різноманіття ([995_030](#)) і інших конвенцій з охорони навколишнього середовища,

вважаючи, що стратегії боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи будуть найбільш ефективними, якщо вони будуть ґрунтуватися на належному систематичному спостереженні і точних наукових знаннях і якщо буде проводитись їх постійна переоцінка,

визнаючи нагальну потребу у підвищенні ефективності і поліпшенні координації міжнародної співпраці з метою сприяння здійсненню національних планів і пріоритетів,

будучи сповнені рішучості вжити відповідних заходів для боротьби із опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи в інтересах нинішнього і майбутніх поколінь,

домовилися про наступне:

Частина I

Вступ

Стаття 1

Використання термінів

1. Для цілей цієї Конвенції:

а) "опустелювання" означає деградацію земель у посушливих, напівпосушливих і сухих субгумідних районах у результаті дії різних факторів, включаючи зміну клімату і діяльність людини;

б) "боротьба з опустелюванням" включає в себе діяльність, яка є частиною комплексного розвитку земельних ресурсів у посушливих, напівпосушливих і сухих субгумідних районах в інтересах стійкого розвитку і яка спрямована на:

- i) запобігання і/чи скорочення масштабів деградації земель;
- ii) відновлення частково деградованих земель; та
- iii) відновлення потерпілих від опустелювання земель;

в) "посуха" означає природне явище, що виникає, коли кількість опадів є значно нижчою звичайних зафіксованих рівнів, що викликає серйозне порушення гідрологічної рівноваги, що несприятливо відбивається на продуктивності земельних ресурсів;

г) "пом'якшення наслідків посухи" означає діяльність, пов'язану з прогнозуванням посухи і спрямовану на зниження вразливості суспільства і природних систем перед лицем посухи, оскільки це входить в рамки процесу боротьби з опустелюванням;

д) "земля" означає земну біопродуктивну систему, що включає в себе ґрунт, воду, рослинність, іншу біомасу, а також екологічні і гідрологічні процеси, що відбуваються усередині системи;

е) "деградація земель" означає зниження чи втрату біологічної і економічної продуктивності і складної структури орних земель, що зволожуються дощем, зрошуваних орних земель чи пасовищ, лісів і лісистих ділянок у посушливих, напівпосушливих і сухих субгумідних районах у результаті землекористування чи дії одного чи кількох процесів, у тому числі пов'язаних з діяльністю людини і структурами розселення, таких, як:

- i) вітрова і/чи водна ерозія ґрунтів;
- ii) погіршення фізичних, хімічних і біологічних чи економічних властивостей ґрунтів; та
- iii) довготермінова втрата природного рослинного покриву;

є) "посушливі, напівпосушливі і сухі субгумідні райони" означають райони, окрім полярних і субполярних районів, в яких відношення середнього щорічного рівня опадів до потенціальної евапотранспірації коливається у діапазоні від 0,05 до 0,65;

ж) "уражені райони" означають посушливі, напівпосушливі і/чи сухі субгумідні райони, які уражені опустелюванням чи перебувають під загрозою опустелювання;

з) "уражені країни" означають країни, в яких поверхня суші включає цілком чи частково уражені райони;

и) "регіональна організація економічної інтеграції" означає організацію, засновану суверенними державами конкретного регіону, в компетенцію якої входять питання, що регулюються цією Конвенцією, і яка належним чином уповноважена у відповідності з її внутрішніми процедурами, підписувати, ратифікувати, приймати, схвалювати цю Конвенцію чи приєднуватися до неї;

і) "розвинуті країни - Сторони Конвенції" означають розвинуті країни - Сторони Конвенції та регіональні організації економічної інтеграції, засновані розвинутими країнами.

Стаття 2

Мета

1. Мета цієї Конвенції полягає у боротьбі з опустелюванням і пом'якшенні наслідків посухи в країнах, які потерпають від серйозної посухи і/чи опустелювання, особливо в Африці, шляхом вжиття ефективних заходів на всіх рівнях у поєднанні з угодами про міжнародне співробітництво і партнерство у рамках комплексного

підходу, що відповідає Порядку денному на XXI століття і спрямованого на досягнення стійкого розвитку в уражених районах.

2. Для досягнення цієї мети необхідна довготермінова комплексна стратегія для уражених районів, спрямована одночасно на підвищення продуктивності земель, відновлення, збереження і стійке і раціональне використання земельних і водних ресурсів у цілях підвищення рівня життя, особливо на рівні громад.

Стаття 3

Принципи

Для досягнення цілей цієї Конвенції і здійснення її положень Сторони керуються, зокрема, наступним:

а) Сторони забезпечують, щоб рішення про розробку і здійснення програм боротьби з опустелюванням і/чи пом'якшення наслідків посухи приймалися за участі населення і місцевих громад і щоб на більш високих рівнях були створені сприятливі умови для діяльності на національному і місцевому рівнях;

б) Сторони у дусі міжнародної солідарності і партнерства вдосконалюють співробітництво і координацію на субрегіональному, регіональному і міжнародному рівнях і більш ефективно зосереджують фінансові, людські, організаційні та технічні ресурси там, де вони необхідні;

в) Сторони у дусі партнерства розвивають співробітництво між всіма рівнями управління, громадами, неурядовими організаціями і землевласниками з тим, щоб досягти глибокого розуміння характеру і цінності земель і дефіцитних водних ресурсів в уражених районах і добиватися їх стійкого використання; та

г) Сторони повною мірою враховують особливі потреби і обставини уражених країн, що розвиваються, - Сторін Конвенції і, зокрема, найменш розвинутих із них.

Частина II

Загальні положення

Стаття 4

Загальні зобов'язання

1. Сторони виконують свої зобов'язання згідно з цією Конвенцією, індивідуально чи спільно, або в рамках існуючих, чи майбутніх двосторонніх і багатосторонніх домовленостей, чи в рамках поєднання таких, в залежності від обставин, звертаючи особливу увагу на необхідність координації зусиль і розробки погодженої довготермінової стратегії на всіх рівнях.

2. Прагнучи досягти мети цієї Конвенції, Сторони:

а) приймають комплексний підхід щодо фізичних, біологічних і соціально-економічних аспектів процесів опустелювання і посухи;

б) приділяють належну увагу, в рамках відповідних міжнародних і регіональних органів, стану уражених країн, що розвиваються, - Сторін Конвенції, в тому, що стосується міжнародної торгівлі, угод про маркетинг і заборгованостей для створення сприятливої міжнародної економічної атмосфери, що сприяє досягненню цілей стійкого розвитку;

в) інтегрують стратегії, спрямовані на викорінення зубожіння, у зусилля по боротьбі з опустелюванням і пом'якшенню наслідків посухи;

г) сприяють співробітництву між ураженими країнами - Сторонами Конвенції у галузі охорони навколишнього середовища і збереження земельних і водних ресурсів, оскільки це сприяє боротьбі з опустелюванням і посухою;

д) зміцнюють субрегіональне, регіональне і міжнародне співробітництво;

е) співпрацюють в рамках відповідних міжурядових організацій;

є) визначають, де це необхідно, організаційні механізми з врахуванням необхідності уникнення дублювання; та

ж) сприяють використанню існуючих двосторонніх і багатосторонніх фінансових механізмів і домовленостей, які мобілізують і спрямовують істотні фінансові ресурси до уражених країн, що розвиваються, - Сторін Конвенції для боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи.

3. Уражені країни, що розвиваються, - Сторони Конвенції мають право на допомогу у здійсненні Конвенції.

Стаття 5

Зобов'язання уражених країн - Сторін Конвенції

На додаток до своїх зобов'язань відповідно до статті 4, уражені країни - Сторони Конвенції зобов'язуються:

а) приділяти першочергову увагу боротьбі з опустелюванням і пом'якшенню наслідків посухи і виділяти адекватні ресурси у відповідності з їх власними обставинами і можливостями;

б) розробляти стратегії і встановлювати пріоритети, в рамках планів і/чи стратегій стійкого розвитку, у боротьбі з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи;

в) розглядати питання усунення причин, що лежать в основі опустелювання і приділяти особливу увагу соціально-економічним факторам, що сприяють розвитку процесів опустелювання;

г) сприяти обізнаності місцевого населення і його участі, особливо жінок і молоді, за підтримки неурядових організацій, у зусиллях із боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи; та

д) створювати сприятливу атмосферу за допомогою належного посилення відповідних існуючих законів, а в тих випадках, коли вони відсутні, за допомогою видання нових законів і формування довготермінової політики і програм дій.

Стаття 6

Зобов'язання розвинутих країн - Сторін Конвенції

На додаток до своїх загальних зобов'язань згідно зі статтею 4 розвинуті країни - Сторони Конвенції зобов'язуються:

а) індивідуально чи спільно, у відповідності з домовленістю, активно підтримувати зусилля уражених країн, що розвиваються, - Сторін Конвенції, особливо африканських країн і найменш розвинутих країн, у боротьбі з опустелюванням і пом'якшенні наслідків посухи;

б) забезпечувати надання істотних фінансових ресурсів і інших форм підтримки для допомоги ураженим країнам, що розвиваються, - Сторонам Конвенції, особливо африканським країнам, ефективно розробляти і здійснювати свої власні довготермінові плани і стратегії з боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи;

в) сприяти мобілізації нових і додаткових фінансових коштів відповідно до статті 20, пункт 2 (б);

г) сприяти мобілізації фінансових коштів із приватного сектора і інших неурядових джерел; та

д) сприяти і допомагати доступу уражених країн - Сторін Конвенції, особливо уражених країн, що розвиваються, - Сторін Конвенції, до відповідних технологій, знань і ноу-хау.

Стаття 7

Надання пріоритету Африці

При виконанні цієї Конвенції Сторони надають пріоритет ураженим африканським країнам - Сторонам Конвенції у світлі особливої ситуації, що склалася в цьому районі, не випускаючи при цьому із поля зору інші уражені країни, що розвиваються, - Сторони Конвенції в інших регіонах.

Стаття 8

Зв'язок з іншими Конвенціями

1. Сторони заохочують координацію діяльності, здійснюваної у рамках цієї Конвенції і в рамках інших відповідних міжнародних угод, зокрема, Рамкової Конвенції Організації Об'єднаних Націй про зміну клімату ([995_044](#)) і Конвенції про біологічне різноманіття ([995_030](#)), якщо вони є їх Сторонами, у цілях здобуття максимальних вигод з діяльності, здійснюваної в рамках кожної угоди, уникаючи при цьому дублювання зусиль. Сторони заохочують проведення спільних програм, особливо у галузі наукових досліджень, підготовки кадрів, систематичного нагляду і збору інформації та обміну нею в тій мірі, в якій така діяльність може сприяти досягненню цілей відповідних угод.

2. Положення цієї Конвенції не зачіпають прав і обов'язків будь-якої Сторони, що впливають з двосторонньої, регіональної чи міжнародної угоди, в яку вона вступила до набуття чинності для неї цією Конвенцією.

Частина III

Програми дій, наукове і технічне співробітництво і заходи з надання підтримки

Розділ 1:

Програми дій

Стаття 9

Основний підхід

1. При виконанні своїх обов'язків згідно зі статтею 5 уражені країни, що розвиваються, - Сторони Конвенції і будь-яка інша уражена Сторона в рамках свого Додатка про здійснення на регіональному рівні чи, за інших умов, яка письмово сповістила Постійний секретаріат про намір підготувати національну програму дій, належним чином розробляють, оприлюднюють і здійснюють національні програми дій, використовуючи та спираючись, наскільки це можливо, на відповідні існуючі і успішно здійснювані плани і програми дій та субрегіональні й регіональні програми дій, які є центральним елементом стратегії боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи. Такі програми оновлюються в рамках безперервного процесу участі населення на основі досвіду, накопиченого при здійсненні на місцях, і результатів наукових досліджень. Процес підготовки національних програм дій тісно пов'язаний з іншими зусиллями щодо формулювання національної політики стійкого розвитку.

2. При наданні розвинутими країнами - Сторонами Конвенції різних форм допомоги у відповідності з положеннями статті 6 пріоритет надається підтримці, як це було узгоджено, національним, субрегіональним і регіональним програмам дій уражених країн, що розвиваються, - Сторін Конвенції, особливо африканських країн, або безпосередньо, або через відповідні багатосторонні організації, або по обох каналах.

3. Сторони сприятимуть тому, щоб органи, фонди і програми системи Організації Об'єднаних Націй і інші відповідні міжурядові організації, навчальні заклади, наукові кола і неурядові організації, здатні співробітничати, у відповідності зі своїм мандатом і своїми можливостями надавали підтримку у розробці і здійсненні програм дій і проведенні наступних заходів, пов'язаних з ними.

Стаття 10

Національні програми дій

1. Метою національних програм дій є визначення факторів, що сприяють опустелюванню, і практичні заходи, необхідні для боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи.

2. В національних програмах дій обумовлюються відповідні ролі уряду, місцевих громад і землекористувачів і визначаються наявні і необхідні ресурси. Вони, зокрема:

а) включають в себе довготермінові стратегії боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи, наголошують на практичних заходах і узгоджуються з національною політикою стійкого розвитку;

б) допускають внесення змін з врахуванням обставин, що змінюються і є досить гнучкими на місцевому рівні для прийняття рішень у різних соціально-економічних, біологічних і геофізичних умовах;

в) приділяють особливу увагу здійсненню превентивних заходів щодо земель, які ще не зазнали деградації чи зазнали її лише незначною мірою;

г) передбачає зміцнення національної бази кліматичних, метеорологічних і гідрологічних досліджень і розширення можливостей для створення системи раннього попередження про посуху;

д) сприяє проведенню політики і зміцненню організаційних механізмів, спрямованих на розвиток співробітництва і координації у дусі партнерства між громадою-донором, урядовими органами на всіх рівнях, місцевим населенням і групами громад і вживають

заходів для полегшення доступу місцевого населення до відповідної інформації і технологій;

е) передбачають активну участь на місцевому, національному і регіональному рівнях неурядових організацій і місцевого населення як жінок, так і чоловіків, особливо користувачів ресурсами, включаючи землеробів і тваринників і їх представницькі організації, в плануванні політики, прийнятті рішень, здійсненні і аналізі національних програм дій; та

є) потребують регулярного перегляду і підготовки регулярних повідомлень про хід їх виконання.

3. Національні програми дій можуть, між іншим, включати деякі чи всі наступні заходи із пом'якшення наслідків посухи:

а) створення і/чи зміцнення, залежно від обставин, систем раннього оповіщення, включаючи місцеві і національні заходи, а також спільні системи на субрегіональному і регіональному рівнях, механізми надання допомоги особам, переміщеним з екологічних міркувань;

б) зміцнення потенціалу готовності до посухи і ліквідації її наслідків, включаючи надзвичайні плани боротьби з посухою на місцевому, національному, субрегіональному і регіональному рівнях, з врахуванням як сезонних, так і міжрічних кліматичних прогнозів;

в) створення і/чи зміцнення, залежно від обставин, систем продовольчої безпеки, включаючи засоби збереження і збуту, особливо в сільських районах;

г) складання проектів по альтернативних джерелах засобів існування, які можуть забезпечити одержання прибутків у районах, що схильні до посухи;

д) розробка стійких іригаційних програм для потреб як землеробства, так і тваринництва.

4. З урахуванням конкретних умов і потреб кожної ураженої країни - Сторони Конвенції національні програми дій залежно від обставин включають, зокрема, заходи в деяких нижчеперахованих пріоритетних галузях або в усіх цих галузях у тій мірі, в якій вони стосуються боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи в уражених районах і відповідають інтересам їх населення:

заохочення альтернативних джерел засобів існування і поліпшення національної економічної ситуації в цілях зміцнення програм, спрямованих на викорінення зубожіння і забезпечення продовольчої безпеки; динаміка демографічного розвитку; стійке управління природними ресурсами; стійкі методи ведення сільського господарства; розвиток і ефективне використання різних джерел енергії; інституціональні і правові рамки; зміцнення можливостей в галузі оцінки і моніторингу, включаючи гідрологічні і метеорологічні служби; нарощування потенціалу; освіта і інформування громадськості.

Стаття 11

Субрегіональні і регіональні програми дій

Уражені країни - Сторони Конвенції консультуються і співпрацюють одна з одною, у разі необхідності, згідно з відповідними Додатками про здійснення на регіональному рівні, в цілях підготовки субрегіональних і/чи регіональних програм дій для погодження, доповнення і підвищення ефективності національних програм. Положення статті 10 застосовуються з певними застереженнями до субрегіональних і регіональних програм. Таке співробітництво може включати погоджені спільні програми стійкого управління транскордонними природними ресурсами, наукове і технічне співробітництво і зміцнення відповідних інститутів.

Стаття 12

Міжнародне співробітництво

Уражені країни - Сторони Конвенції, спільно з іншими Сторонами і міжнародним співтовариством, повинні співпрацювати з тим, щоб забезпечити створення сприятливої міжнародної обстановки для здійснення положень цієї Конвенції, а також Додатків про здійснення на регіональному рівні. Таке співробітництво повинне охоплювати також такі галузі, як передача технології, а також наукові дослідження і розробки, збір і розповсюдження інформації, фінансові ресурси.

Стаття 13

Підтримка розробки і здійснення програм дій

1. Заходи з надання підтримки програмам дій у відповідності зі статтею 9 включають, зокрема:

а) фінансове співробітництво для забезпечення передбачуваності програм дій, що передбачає необхідне довготермінове планування;

б) розробку і використання механізмів співробітництва, які дають можливість більш ефективно надавати підтримку на місцевому рівні, в тому числі через неурядові організації, у цілях сприяння, у відповідних випадках, розповсюдженню досвіду успішних експериментальних видів діяльності по програмах;

в) підвищення гнучкості у розробці, фінансуванні і здійсненні проектів у відповідності з експериментальним типовим підходом, передбаченим для діяльності із залученням населення на рівні місцевих громад; та

г) де це необхідно, адміністративні і бюджетні процедури, що дають можливість підвищення ефективності програм співробітництва і підтримки.

2. При наданні такої підтримки ураженим країнам, що розвиваються, - Сторонам Конвенції пріоритетність віддається африканським країнам - Сторонам Конвенції і найменш розвинутих країнам - Сторонам Конвенції.

Стаття 14

Координація при розробці і здійсненні програм дій

1. Сторони тісно співпрацюють, безпосередньо чи через відповідні міжурядові організації, у розробці і здійсненні програм дій.

2. Сторони створюють дійові механізми, зокрема на національному рівні і на місцях, для забезпечення найбільш повної координації між розвинутих країнами - Сторонами Конвенції, країнами, що розвиваються, - Сторонами Конвенції і відповідними міжурядовими і неурядовими організаціями для уникнення дублювання, погодження дій і підходів і максимального підвищення віддачі від допомоги. В уражених країнах, що розвиваються, - Сторонах Конвенції пріоритетна увага буде приділятися координації діяльності, пов'язаної з міжнародним співробітництвом, для

максимально ефективного використання ресурсів, забезпечення ефективної допомоги і сприяння здійсненню національних програм дій і пріоритетів згідно з цією Конвенцією.

Стаття 15

Додатки про здійснення на регіональному рівні

Елементи для включення в програми дій відбираються і коригуються з врахуванням соціально-економічних, географічних і кліматичних факторів, що застосовуються до уражених країн - Сторін Конвенції чи регіонів, а також із врахуванням рівня їх розвитку. Керівні принципи підготовки програм дій і конкретна спрямованість і зміст програм для окремих субрегіонів і регіонів викладаються в додатках про здійснення на регіональному рівні.

Розділ 2:

Науково-технічне співробітництво

Стаття 16

Збір і аналіз інформації та обмін нею

З урахуванням своїх відповідних можливостей Сторони погоджуються комплексно проводити і координувати збір і аналіз відповідних короткотривалих і довготривалих даних і інформації і обмін ними для забезпечення систематичного нагляду за деградацією земель в уражених районах для більш глибокого розуміння і аналізу процесів посухи й опустелювання і їх наслідків. Завдяки цьому буде забезпечене, зокрема, раннє попередження про періоди несприятливих кліматичних змін і завчасне планування заходів на ці періоди у формі, придатній для практичного застосування користувачами на всіх рівнях, в першу чергу місцевим населенням. З цією метою вони належним чином:

а) сприяють і здійснюють функціонування глобальної мережі закладів і служб для збору інформації, обміну нею і її аналізу, а також для систематичного спостереження на всіх рівнях, які, зокрема:

- i) прагнуть застосовувати сумісні стандарти і системи;
- ii) включають відповідні дані і станції, у тому числі у віддалених районах;
- iii) використовують і розповсюджують сучасну технологію

для збору, передачі й оцінки даних про деградацію земель; та
iv) встановлюють більш тісні зв'язки між національними, субрегіональними і регіональними центрами обробки даних і інформації та глобальними джерелами інформації;

б) забезпечують, щоб збір і аналіз інформації і обмін нею відповідали потребам місцевих громад і директивних органів у цілях рішення конкретних проблем і щоб місцеві громади брали участь у цій діяльності;

в) забезпечують підтримку і подальший розвиток двосторонніх і багатосторонніх програм і проектів, спрямованих на визначення, проведення, оцінку і фінансування збору і аналізу даних і інформації і обміну ними, включаючи, зокрема, комплекси фізичних, біологічних, соціальних і економічних показників;

г) повною мірою використовують спеціальні знання компетентних міжурядових і неурядових організацій, особливо для розповсюдження відповідної інформації і досвіду серед груп користувачів у різних регіонах;

д) приділяють належну увагу збору і аналізу соціально-економічних даних, обміну такими даними, а також їх поєднанню з фізичними і біологічними даними;

е) здійснюють обмін інформацією і забезпечують повний, відкритий і оперативний доступ до відповідної інформації з усіх загальнодоступних джерел, що стосуються боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи; та

є) з врахуванням свого відповідного національного законодавства і/чи політики обмінюються інформацією про знання, які має місцеве населення, і про знання, що передаються з покоління в покоління, забезпечуючи їх належний захист і вживаючи заходів з тим, щоб відповідне місцеве населення змогло належним чином на справедливій основі і взаємоприйнятних умовах скористатися вигодами, одержуваними завдяки цим знанням.

Стаття 17

Дослідження і розробки

1. З врахуванням своїх відповідних можливостей Сторони зобов'язуються заохочувати науково-технічне співробітництво в

галузі боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи через відповідні національні, субрегіональні, регіональні і міжнародні установи. З цією метою вони надають підтримку дослідницькій діяльності, яка:

а) сприяє розширенню знань про процеси, які ведуть до опустелювання і посухи, а також про роль і відмінності причинних факторів як природного, так і антропогенного характеру в цілях боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків і підвищення продуктивності, а також раціонального використання ресурсів і управління ними;

б) має чітко визначені цілі, відповідає конкретним потребам місцевого населення і веде до віднайдення і реалізації на практиці рішень, які дають можливість підвищити рівень життя населення уражених районів;

в) захищає, узагальнює, поглиблює і підтверджує традиційні і місцеві знання, ноу-хау і практику, забезпечуючи, з врахуванням їх національного законодавства і/чи політики, щоб носії цих знань одержували безпосередню вигоду на справедливій основі і на взаємоприйнятних умовах від їх комерційного використання в будь-якій формі чи від будь-якого технічного досягнення, яке стало можливим завдяки цим знанням;

г) розвиває і зміцнює національну, субрегіональну і регіональну дослідну базу в уражених країнах, що розвиваються, - Сторонах Конвенції, особливо в Африці, включаючи розвиток навичок на місцях і розширення відповідних можливостей, особливо в країнах, де дослідна база розвинута вкрай слабо, з наданням особливої уваги багатодисциплінарним і соціально-економічним дослідженням з залученням населення;

д) враховує там, де це доречно, взаємозв'язок між зuboжінням, міграцією, викликаною екологічними факторами, і опустелюванням;

е) заохочує здійснення спільних дослідницьких програм між національними, субрегіональними, регіональними і міжнародними дослідними організаціями, як у державному, так і в приватному секторах, в цілях розвитку більш досконалих, прийнятних за вартістю і доступних технологій для забезпечення стійкого прогресу на основі ефективної участі місцевого населення і громад; та

є) сприяє збільшенню обсягу водних ресурсів в уражених районах, у тому числі за допомогою методів хімічного впливу на хмари.

2. Пріоритетні напрями досліджень для конкретних регіонів і субрегіонів, що відображають специфіку місцевих умов, потрібно включити до програм дій. Конференції Сторін за рекомендацією Комітету з науки і техніки періодично проводити перегляд пріоритетних напрямів досліджень.

Стаття 18

Передача, придбання, адаптація і розробка технологій

1. На взаємоузгоджених умовах і згідно зі своїм відповідним національним законодавством і/чи політикою Сторони зобов'язуються заохочувати, фінансувати і/чи сприяти фінансуванню передачі, придбання, адаптації і розвитку екологічно чистих, економічно надійних і соціально прийнятних технологій, придатних для боротьби з опустелюванням і/чи пом'якшення наслідків посухи з метою сприяння досягненню цілей стійкого розвитку в уражених районах. Таке співробітництво здійснюється на двосторонній чи багатосторонній основі, залежно від обставин, із повним використанням спеціальних знань міжурядових і неурядових організацій. Сторони зокрема:

а) повною мірою використовують відповідні існуючі національні, субрегіональні, регіональні і міжнародні інформаційні системи і координаційно-інформаційні механізми для розповсюдження інформації про наявні технології і їх джерела, пов'язані із їх використанням небезпеки для навколишнього середовища і про основні умови, на яких вони можуть бути придбані;

б) полегшують доступ, особливо для уражених країн, що розвиваються, - Сторін Конвенції, на сприятливих умовах, у тому числі на пільгових і преференціальних умовах, за взаємною домовленістю, з урахуванням необхідності захисту прав інтелектуальної власності, до технологій, найбільш придатних для практичного застосування з метою задоволення конкретних особливих потреб місцевого населення, приділяючи особливу увагу соціальному, культурному, економічному і екологічному впливу таких технологій;

в) сприяють технічному співробітництву між ураженими країнами - Сторонами Конвенції шляхом надання фінансової допомоги чи інших відповідних засобів;

г) розширюють технічне співробітництво з ураженими країнами - Сторонами Конвенції, включаючи, коли це доцільно, спільні підприємства, особливо на такі сектори, які сприяють формуванню альтернативних джерел засобів до існування; та

д) вживають належних заходів для створення внутрішніх ринкових умов і стимулів фінансового чи іншого характеру, що сприяють розвитку, передачі, придбанню і адаптації придатних технологій, знань, ноу-хау та практики, включаючи заходи з метою забезпечення адекватного і ефективного захисту прав інтелектуальної власності.

2. Сторони, згідно зі своїми відповідними можливостями і з врахуванням їх відповідного національного законодавства і/чи політики, захищають, заохочують і використовують відповідні традиційні і місцеві технології, знання, ноу-хау і практику і з цією метою вони зобов'язуються:

а) обліковувати зведену інформацію про такі технології, знання, ноу-хау і практику та можливості їх використання за участю місцевого населення і належним чином розповсюджувати таку інформацію у співпраці з відповідними міжурядовими і неурядовими організаціями;

б) забезпечити, щоб такі технології, знання, ноу-хау і практика були належним чином захищені і щоб місцеве населення одержувало на справедливих і взаємоузгоджених умовах пряму вигоду від будь-якого їх комерційного використання чи будь-якого технічного розвитку на їх основі;

в) заохочувати і активно підтримувати вдосконалення і розповсюдження таких технологій, знань, ноу-хау і практики чи розробку на їх основі нових технологій; та

г) заохочувати належним чином адаптацію таких технологій, знань, ноу-хау і практики для широкого використання і відповідним чином забезпечувати їх інтеграцію з сучасною технологією.

Розділ 3:

Заходи сприяння

Стаття 19

Створення потенціалу, освіта і інформування громадськості

1. Сторони визнають важливість створення потенціалу - тобто створення закладів, підготовки кадрів і розвитку відповідних місцевих і національних можливостей - в рамках боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи. Вони належним чином сприяють створенню потенціалу шляхом:

а) забезпечення повної участі місцевого населення на всіх рівнях і, зокрема, на місцевому рівні, особливо жінок і молоді, у співробітництві з неурядовими і місцевими організаціями;

б) зміцнення освітнього та науково-дослідного потенціалу на національному рівні в галузі опустелювання й посухи;

в) створення і/чи зміцнення залежно від обставин допоміжних служб і служб пропаганди знань і досвіду для більш ефективного розповсюдження відповідних технологічних методів і засобів, а також підготовки співробітників на місцях і членів сільських організацій з питань, що стосуються підходів щодо охорони і раціонального використання природних ресурсів на основі участі населення;

г) посилення діяльності по використанню і розповсюдженню знань, ноу-хау, досвіду і практики місцевого населення в рамках програм технічного співробітництва;

д) адаптації в необхідних випадках відповідних екологічно безпечних технологій і традиційних методів ведення сільського господарства і тваринництва до сучасних соціально-економічних умов;

е) проведення відповідної підготовки кадрів і надання відповідних технологій у зв'язку з використанням альтернативних джерел енергії, особливо відновлюваних джерел енергії, в цілях зниження залежності від деревного палива;

є) співпраці на взаємоузгодженій основі в цілях зміцнення здатності уражених країн, що розвиваються, - Сторін Конвенції

розробляти і здійснювати програми в галузі збору, аналізу і обміну інформацією у відповідності зі статтею 16;

ж) новаторського розвитку альтернативних джерел засобів існування, включаючи підготовку в частині набуття нових навичок;

з) підготовки потрібного керівного і управлінського персоналу, а також співробітників, відповідних за збір і аналіз даних, за розповсюдження і використання інформації, що стосується раннього попередження про умови посухи, і за виробництво продовольства;

и) більш ефективного функціонування існуючих і, у випадку необхідності, створення нових національних установ і правових рамок, нарівні із зміцненням стратегічного планування і управління; та

і) використання програм обмінів ознайомлювальними поїздками для активізації процесу створення потенціалу в уражених країнах шляхом довготривалого взаємоузгодженого процесу навчання і вивчення.

2. Уражені країни, що розвиваються, - Сторони Конвенції належним чином проводять у співпраці з іншими країнами і компетентними міжурядовими і неурядовими організаціями міждисциплінарний огляд потенціалу і засобів, наявних на місцевому і національному рівнях, і можливостей для їх посилення.

3. Сторони співпрацюють між собою чи через компетентні міжурядові організації, а також співпрацюють з неурядовими організаціями в провадженні і сприянні проведенню програм інформування громадськості і освітніх програм як в уражених країнах, так і, коли це необхідно, у неуражених країнах - Сторонах Конвенції у цілях забезпечення глибокого розуміння причин і наслідків опустелювання і посухи і важливості досягнення цілей даної Конвенції. З цією метою вони:

а) проводять інформаційні кампанії, орієнтовані на широке коло громадськості;

б) сприяють на постійній основі забезпеченню доступу громадськості до відповідної інформації, а також широкій участі громадськості в діяльності із навчання і розповсюдження знань;

в) заохочують створення асоціацій, що сприяють розповсюдженню знань серед громадськості;

г) розробляють просвітницькі і інформаційні матеріали, по можливості місцевою мовою, і здійснюють обмін такими матеріалами; обмінюються експертами і прикомандировують експертів у цілях проведення в уражених країнах, що розвиваються, - Сторонах Конвенції підготовки кадрів з питань реалізації відповідних освітніх програм і програм розповсюдження знань і повною мірою використовують відповідні навчальні матеріали, наявні в компетентних міжнародних органах;

д) проводять оцінку освітніх потреб в уражених районах і розробляють відповідні шкільні учбові плани і розширюють, по мірі можливості, освітні і пізнавальні програми для дорослих і можливостей для всіх, особливо для дівчат і жінок, у питаннях визначення характеру, збереження і стійкого використання природних ресурсів і управління ними в уражених районах; та

е) розробляють міждисциплінарні програми за участю населення, які включають питання ознайомлення з проблемами опустелювання і посухи в системи освіти, а також у програми неформального навчання, програми для дорослих і програми заочного і практичного навчання.

4. Конференція Країн засновує і/чи зміцнює мережу регіональних центрів навчання і підготовки кадрів для боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи. Робота цих мереж контролюється закладом, створеним чи уповноваженим для цього у належному порядку в цілях підготовки відповідного наукового, технічного і управлінського персоналу і зміцнення, якщо це необхідно, існуючих установ, що відповідають за навчання і підготовку кадрів в уражених країнах - Сторонах Конвенції, у цілях узгодження програм і організації обміну досвідом між ними. Ці мережі тісно співпрацюють з відповідними міжурядовими і неурядовими організаціями в цілях уникнення дублювання зусиль.

Стаття 20

Фінансові ресурси

1. Зважаючи на пріоритетність фінансування для досягнення мети Конвенції, Сторони докладають всіх зусиль, з врахуванням своїх можливостей, для забезпечення того, щоб на програми боротьби

з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи виділялися адекватні фінансові ресурси.

2. У зв'язку з цим розвинуті країни - Сторони Конвенції, надаючи пріоритет ураженим африканським країнам - Сторонам Конвенції і не ігноруючи при цьому уражені країни, що розвиваються, - Сторони Конвенції в інших регіонах, у відповідності зі статтею 7 зобов'язуються:

а) мобілізувати істотні фінансові ресурси, включаючи гранти і позики на пільгових умовах, у цілях підтримки здійснення програм боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи;

б) сприяти мобілізації адекватних, своєчасних і прогнозованих фінансових ресурсів, включаючи нові і додаткові фінансові засоби Глобального екологічного фонду, для покриття погоджених додаткових витрат з діяльності, яка пов'язана з опустелюванням і відповідає його чотирьом центральним частинам, згідно з відповідними положеннями документа про заснування Глобального екологічного фонду;

в) полегшити за допомогою міжнародного співробітництва передачу технологій, знань і ноу-хау; та

г) вивчати у співпраці з ураженими країнами, що розвиваються, - Сторонами Конвенції нові методи і стимули для мобілізації і спрямування ресурсів, включаючи ті, які надаються фондами, неурядовими організаціями і іншими організаціями приватного сектора, особливо системи обліку витрат в рахунок погашення боргу і інші нові засоби, які збільшують обсяг фінансування шляхом скорочення тягаря зовнішньої заборгованості уражених країн, що розвиваються, - Сторін Конвенції, особливо африканських країн.

3. Уражені країни, що розвиваються, - Сторони Конвенції з урахуванням своїх можливостей зобов'язуються мобілізувати адекватні фінансові ресурси для здійснення своїх національних програм дій.

4. При мобілізації фінансових ресурсів Сторони прагнуть повною мірою використовувати всі національні, двосторонні і багатосторонні джерела і механізми фінансування і постійно добиватися їх якісного вдосконалення, використовуючи консорціуми, спільні програми і паралельне фінансування, а також прагнуть залучити джерела і механізми фінансування приватного сектора, у

тому числі неурядових організацій. З цією метою Сторони повною мірою використовують оперативні механізми, створені у відповідності зі статтею 14.

5. У цілях мобілізації фінансових ресурсів, необхідних ураженим країнам, що розвиваються, - Сторонам Конвенції для боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи, Сторони:

а) раціоналізують і зміцнюють управління ресурсами, що вже виділені на боротьбу з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи, шляхом більш ефективного і дійового їх використання, оцінки успіхів і недоліків, усунення перепон на шляху їх ефективного використання і, за необхідності, переорієнтація програм у світлі комплексного довготермінового підходу, прийнятого у відповідності з цією Конвенцією;

б) в рамках керівних органів багатосторонніх фінансових закладів, органів і фондів, включаючи регіональні банки розвитку і фонди, надають першочергового значення і приділяють належну увагу наданню підтримки ураженим країнам, що розвиваються, - Сторонам Конвенції, особливо африканським країнам, у проведенні діяльності, що сприяє здійсненню Конвенції, особливо програм дій, що проводяться в рамках додатків про здійснення на регіональному рівні; та

в) вивчають шляхи, за якими можна зміцнити регіональну і субрегіональну співпрацю для підтримки зусиль, здійснюваних на національному рівні.

6. Інші Сторони Конвенції заохочуються до надання на добровільних засадах знань, ноу-хау і технологій, що стосуються опустелювання і/чи фінансових ресурсів для уражених країн, що розвиваються, - Сторін Конвенції.

7. Здійсненню повною мірою ураженими країнами, що розвиваються, - Сторонами Конвенції, особливо африканськими країнами, своїх обов'язків згідно з Конвенцією буде значною мірою сприяти виконання розвинутими країнами - Сторонами Конвенції своїх обов'язків відповідно до Конвенції, включаючи, зокрема, зобов'язання, що стосуються фінансових ресурсів і передачі технологій. При виконанні своїх обов'язків розвинутих країн - Сторонам Конвенції слід повною мірою враховувати, що економічний і соціальний розвиток і ліквідація зубожіння є основними

пріоритетами уражених країн, що розвиваються, - Сторін Конвенції, особливо африканських країн.

Стаття 21

Фінансові механізми

1. Конференція Сторін сприяє забезпеченню наявності фінансових механізмів і заохочує такі механізми до максимального забезпечення фінансових ресурсів для уражених країн - Сторін Конвенції, особливо африканських країн, у цілях здійснення Конвенції. Для цього Конференція Сторін розглядає прийняття, зокрема, підходів і політики, які:

а) сприяють забезпеченню необхідних фінансових ресурсів на національному, субрегіональному, регіональному і глобальному рівнях для діяльності на виконання відповідних положень Конвенції;

б) заохочує підходи, механізми і домовленості, що передбачають використання багатьох джерел фінансування, а також їх оцінку у відповідності зі статтею 20;

в) надають на регулярній основі заінтересованим Сторонам і відповідним міжурядовим і неурядовим організаціям інформацію про наявні джерела фінансових засобів і про умови фінансування у цілях заохочення координації між ними;

г) де це необхідно, сприяють створенню механізмів, таких, як національні фонди для боротьби з опустелюванням, включаючи механізми за участю неурядових організацій, для оперативного і ефективного направлення фінансових ресурсів на місця до уражених країн, що розвиваються; та

д) зміцнюють існуючі фонди і фінансові механізми на субрегіональному і регіональному рівнях, особливо в Африці, для забезпечення більш ефективної підтримки здійснення Конвенції.

2. Конференція Сторін також заохочує надання через різні механізми системи Організації Об'єднаних Націй і через багатосторонні фінансові заклади підтримки на національному, субрегіональному і регіональному рівнях діяльності, яка дає країнам, що розвиваються - Сторонам Конвенції можливість виконувати свої обов'язки за Конвенцією.

3. Уражені країни, що розвиваються, - Сторони Конвенції використовують і у необхідних випадках створюють і/чи зміцнюють національні координаційні механізми, включені до національних програм розвитку, що забезпечить ефективне використання всіх наявних фінансових ресурсів. Вони також використовують процеси участі із залученням неурядових організацій, місцевих груп і приватного сектора до збору коштів, до розробки, а також виконання програм і забезпечення доступу до фінансових засобів з боку груп на місцевому рівні. Ці дії можуть бути посилені за допомогою більш ефективної координації і гнучкого програмування з боку тих, хто надає допомогу.

4. У цілях підвищення ефективності існуючих фінансових механізмів цим створюється Глобальний механізм для сприяння заходам, що ведуть до мобілізації і направлення істотних фінансових ресурсів, включаючи передачу технології на безоплатній основі і/чи на пільгових умовах ураженим країнам, що розвиваються, - Сторонам Конвенції. Цей Глобальний механізм функціонує під керівництвом Конференції Сторін і підзвітний їй.

5. Конференція Сторін на своїй першій черговій сесії визначає організацію, до якої буде належати Глобальний механізм. Конференція Сторін і організація, яку вона визначить, погоджують умови функціонування цього Глобального механізму для забезпечення, зокрема, того, щоб такий Механізм:

а) виявляв і здійснював облік відповідних двосторонніх і багатосторонніх програм співробітництва, які є в наявності для здійснення Конвенції;

б) надавав за наявності запиту консультації Сторонам щодо нових методів фінансування і джерел фінансової допомоги і відносно вдосконалення координації діяльності зі співпраці на національному рівні;

в) надавав заінтересованим Сторонам і відповідним міжурядовим і неурядовим організаціям інформацію про наявні джерела фінансових засобів і щодо способів фінансування, з тим, щоб сприяти узгодженості між ними; та

г) надавав доповіді про свою діяльність Конференції Сторін, починаючи з її другої чергової сесії.

6. Конференція Сторін на своїй першій сесії проводить відповідні заходи щодо визначеної нею організації, до якої належатиме Глобальний механізм, у цілях забезпечення адміністративного функціонування такого механізму, виходячи, за можливістю, з існуючих бюджетних засобів і людських ресурсів.

7. Конференція Сторін розглядає на своїй третій черговій сесії політику, оперативні умови і діяльність підзвітного їй Глобального механізму у відповідності з пунктом 4 з врахуванням положень статті 7. На основі цього розгляду вона вживає необхідних заходів.

Частина IV

Установи

Стаття 22

Конференція Сторін

1. Цим засновується Конференція Сторін:

2. Конференція Сторін є вищим органом цієї Конвенції. Вона ухвалює у межах свого мандата рішення, необхідні для сприяння її ефективному втіленню. Вона, зокрема:

а) регулярно проводить перегляд виконання Конвенції і функціонування її інституціональних домовленостей у світлі досвіду, накопиченого на національному, субрегіональному, регіональному і міжнародному рівнях і на основі розвитку науково-технічних знань;

б) заохочує і полегшує обмін інформацією про заходи, що їх вживають Сторони, і визначає форму і графік надання інформації у відповідності до статті 26, розглядає доповіді і виносить рекомендації по цих доповідях;

в) засновує такі допоміжні органи, які необхідні для здійснення Конвенції;

г) розглядає доповіді, що надаються їй допоміжними органами, і здійснює керівництво їх діяльністю;

д) погоджує і приймає на основі консенсусу правила процедури і фінансові правила для себе і для будь-яких допоміжних органів;

е) приймає поправки до Конвенції у відповідності зі статтями 30 і 31;

є) затверджує програму і бюджет своєї діяльності і її допоміжних органів і передбачає необхідні організаційні заходи для їх фінансування;

ж) за необхідності звертається за сприянням до компетентних органів і установ, що мають національний, міжнародний, міждержавний і неурядовий характер, і використовує надані ними послуги і інформацію;

з) заохочує і зміцнює зв'язки з іншими відповідними Конвенціями, уникаючи при цьому дублювання зусиль; та

и) здійснює також інші функції, які можуть бути необхідні для досягнення цілей Конвенції.

3. Конференція Сторін на своїй першій сесії приймає на основі консенсусу свої власні правила процедури, які включають в себе процедури прийняття рішень з питань, що не охоплені процедурами прийняття рішень, передбаченими у цій Конвенції. В таких процедурах може обумовлюватися, яка більшість голосів необхідна для прийняття конкретних рішень.

4. Перша сесія Конвенції Країн скликається Тимчасовим секретаріатом, про який згадується у статті 36, і проводиться не пізніше, ніж через один рік після дати набуття чинності Конвенцією. Друга, третя і четверта чергові сесії проводяться щорічно, а після цього чергові сесії проводяться раз на два роки, якщо Конференція Сторін не прийме іншого рішення.

5. Позачергові сесії Конференції Сторін скликаються у такі інші терміни, рішення про які Конференція Сторін може приймати на черговій сесії чи за письмовим проханням будь-якої із Сторін за умови, що протягом трьох місяців після того, як Постійний секретаріат повідомить про це прохання Сторонам, її підтримає не менше однієї третини загального числа Сторін.

6. На кожній черговій сесії Конференція Сторін обирає Президію. Структура і функції Президії визначаються правилами

процедури. При призначенні Президії належна увага приділяється необхідності забезпечення справедливого географічного розподілу і адекватного представництва тих країн, які потерпають від посухи і/чи опустелювання, особливо в Африці.

7. Організація Об'єднаних Націй, її спеціалізовані установи, а також будь-яка держава-учасниця цих організацій чи будь-який спостерігач при них, які не є Сторонами Конвенції, можуть бути представлені на сесіях Конференції Сторін у якості спостерігачів. Будь-який орган чи будь-яка установа, - чи то національна чи міжнародна, урядова чи неурядова, яка є компетентною у питаннях, що стосуються сфери діяльності Конвенції, і яка повідомила Секретаріату про своє бажання бути представленою на сесії Конференції Сторін у якості спостерігача, може бути допущена до участі в ній, якщо проти цього не заперечує, принаймні, одна третина присутніх Сторін. Допуск і участь спостерігачів регулюються правилами процедури, прийнятими Конференцією Сторін.

8. Конференція Сторін може звернутися з проханням до компетентних національних і міжнародних організацій, що мають відповідний досвід, про надання їй інформації, що стосується пункту є) статті 16, пункту 1 в) статті 17 і пункту 2 б) статті 18.

Стаття 23

Постійний секретаріат

1. Цим засновується Постійний секретаріат.

2. Постійний секретаріат виконує такі функції:

а) організовує сесії Конференції Сторін і її допоміжних органів, що заснуються у відповідності з Конвенцією, і надає їм необхідні послуги;

б) упорядковує і передає надані йому доповіді;

в) сприяє наданню допомоги підданим впливу країнам, що розвиваються, - Сторонам Конвенції, на їх прохання, особливо африканським країнам, у галузі упорядкування і передачі інформації, що вимагається у відповідності з Конвенцією;

г) координує свою діяльність з Секретаріатами інших відповідних міжнародних органів і конвенцій;

д) налагоджує під керівництвом Конференції Учасників такі адміністративні і договірні зв'язки, які можуть знадобитися для ефективного виконання його функцій; та

е) готує доповіді про виконання своїх функцій у відповідності з цією Конвенцією і надає їх Конференції Сторін; та

є) виконує будь-які інші функції секретаріату, які можуть бути визначені Конференцією Сторін.

3. Конференція Сторін на своїй першій сесії призначає Постійний секретаріат і вживає заходів по забезпеченню його функціонування.

Стаття 24

Комітет з науки і техніки

1. Цим засновується Комітет з науки і техніки як допоміжний орган Конференції Сторін для надання їй інформації і консультацій з науково-технічних питань, що стосуються боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи. Сесії цього Комітету проводяться спільно з черговими сесіями Конференції Сторін, мають багатодисциплінарний характер і відкриті для участі всіх Сторін. У його склад входять представники урядів, що мають компетенцію у відповідних галузях знань. На своїй першій сесії Конференція Сторін приймає рішення щодо кола повноважень Комітету.

2. Конференція Сторін складає і веде обліковий список незалежних експертів, що мають досвід і знання у відповідних галузях знань. Цей список складається на основі письмових представлень Сторін про призначення експертів з урахуванням необхідності багатодисциплінарного підходу і широкого географічного представництва.

3. Конференція Сторін може, у разі необхідності, призначити спеціальні групи для надання їй через Комітет інформації і консультацій з окремих питань щодо сучасного стану у галузях науково-технічних знань, що стосуються боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи. У склад цих груп будуть входити окремі експерти, прізвища яких взято зі списку, з урахуванням

необхідності багатодисциплінарного підходу і широкого географічного представництва. Ці експерти повинні мати науковий і практичний досвід роботи і будуть призначатися Конференцією Сторін за рекомендацією Комітету. Конференція Сторін приймає рішення щодо кола повноважень і умов роботи цих груп.

Стаття 25

Створення мережі інститутів, установ і органів

1. Комітет з науки і техніки під керівництвом Конференції Сторін передбачає проведення огляду й оцінки відповідних існуючих мереж, інститутів, закладів і органів, що мають бажання увійти до складу мережі. Наявність такої мережі буде сприяти здійсненню Конвенції.

2. На основі результатів оглядів і оцінки, про які говориться у пункті 1, Комітет з науки і техніки подає рекомендації Конференції Сторін про шляхи і засоби сприяння створенню і зміцненню елементів мереж на місцевому, національному і інших рівнях з метою задоволення тематичних потреб, про які говориться у статтях 16-19 Конвенції.

3. З урахуванням цих рекомендацій Конференція Сторін:

а) визначає ті національні, субрегіональні, регіональні і міжнародні елементи, які найбільше підходять для створення мережі, і рекомендує для них процедури діяльності та часовий графік; та

б) визначає елементи, найбільш придатні для сприяння створенню і зміцненню такої мережі на всіх рівнях.

Частина V

Процедури

Стаття 26

Подання інформації

1. Кожна Сторона через Постійний секретаріат надає Конференції Сторін для розгляду на її чергових сесіях доповіді про заходи, яких вона вживає в цілях здійснення цієї Конвенції.

Конференція Сторін визначає графік надання і формат таких доповідей.

2. Уражені країни - Сторони Конвенції надають виклад стратегій, прийнятих на виконання статті 5, і будь-яку відповідну інформацію про їх здійснення.

3. Уражені країни - Сторони Конвенції, які здійснюють програми дій, на виконання статей 9-15 надають докладний виклад цих програм і заходів по їх здійсненню.

4. Будь-яка група уражених країн - Сторін Конвенції може направити спільне повідомлення про заходи, вжиті на субрегіональному і/чи регіональному рівнях у рамках програм дій.

5. Розвинуті країни - Сторони Конвенції надають доповіді про заходи, вжиті для надання допомоги у підготовці і здійсненні програм дій, включаючи інформацію про фінансові ресурси, яку вони подали чи подають у відповідності з цією Конвенцією.

6. Інформація, що надається на виконання пунктів 1-4, якомога швидше перепроводжується Постійним секретаріатом Конференції Сторін і будь-якому відповідному допоміжному органу.

7. Конференція Сторін сприяє наданню ураженим країнам, що розвиваються, - Сторонам Конвенції, особливо африканським країнам, на їх прохання технічну і фінансову підтримку у складанні і наданні інформації у відповідності з цією статтею, а також у виявленні технічних і фінансових потреб, пов'язаних з програмами дій.

Стаття 27

Заходи для вирішення питань про здійснення

Конференція Сторін розглядає і приймає процедури і інституціональні механізми для вирішення питань, які можуть виникати при здійсненні Конвенції.

Стаття 28

Вирішення спорів

1. Сторони вирішують будь-які спори між собою, що стосуються тлумачення чи застосування Конвенції, шляхом переговорів чи іншими мирними засобами за своїм вибором.

2. При ратифікації, прийнятті, схваленні Конвенції чи приєднанні до неї, чи в будь-який час після цього Сторона, яка не є регіональною організацією економічної інтеграції, може надати Депозитарію письмову заяву про те, що у будь-якому спорі щодо тлумачення чи застосування Конвенції вона визнає щодо будь-якої Сторони, що взяла на себе таке ж зобов'язання, обов'язковість одного чи обох нижченаведених засобів вирішення спорів:

а) арбітражний розгляд у відповідності з процедурами, прийнятими Конференцією Сторін у додатку, у можливо короткий термін;

б) передача спорів до Міжнародного суду.

3. Сторона, що є регіональною організацією економічної інтеграції, може зробити заяву аналогічного характеру щодо арбітражного розгляду у відповідності з процедурою, згаданою у підпункті а) пункті 2.

4. Заява, зроблена у відповідності з пунктом 2, згідно з його умовами, залишається чинною до закінчення терміну її дії чи протягом трьох місяців після того, як письмове повідомлення про його відкликання було передано на збереження Депозитарію.

5. Закінчення терміну дії заяви, повідомлення про її відкликання чи нова заява ніяким чином не зачіпає справ, що перебувають на розгляді Міжнародного суду чи арбітражного суду, якщо Сторони спору не домовляться про інше.

6. Якщо Сторони спору не прийняли одну й ту саму чи будь-яку процедуру у відповідності з пунктом 2 та якщо вони не змогли вирішити свій спір після закінчення дванадцяти місяців з моменту повідомлення однією Стороною іншій Стороні про те, що між ними існує спір, цей спір подається на прохання будь-якої із Сторін цього спору на примирення, у міру наявності практичної можливості, відповідно до процедур, встановлених Конференціями Сторін у додатку.

Стаття 29

Статус додатків

1. Додатки є невід'ємною частиною цієї Конвенції, і, якщо прямо не передбачається інше, будь-яке посилання на цю Конвенцію також являє собою посилання на додатки до неї.

2. Сторони дають таке тлумачення положень додатків, яке відповідає їх правам і обов'язкам, що випливають із статей цієї Конвенції.

Стаття 30

Внесення змін та доповнень до Конвенції

1. Будь-яка Сторона може пропонувати зміни та доповнення до Конвенції.

2. Зміни та доповнення приймаються на черговій сесії Конференції Сторін. Постійний секретаріат направляє Сторонам текст будь-якої запропонованої зміни або доповнення не менш ніж за шість місяців до початку засідання, на якому її/його пропонується прийняти. Постійний секретаріат направляє також текст запропонованих змін та доповнень Сторонам, що підписали Конвенцію.

3. Сторони докладають всіх зусиль для досягнення згоди щодо будь-якої зміни або доповнення до Конвенції на основі консенсусу. Якщо всі можливості для досягнення консенсусу вичерпано і згоди не досягнуто, то, як крайня міра, зміна або доповнення приймається більшістю у дві третини голосів присутніх на засіданні Сторін, що беруть участь у голосуванні. Постійний секретаріат направляє текст прийнятої зміни або доповнення Депозитарію, який перепроводжує його всім Сторонам для ратифікації, прийняття, погодження чи приєднання.

4. Документи про ратифікацію, прийняття, схвалення зміни або доповнення чи приєднання до неї/нього передаються на зберігання Депозитарію. Зміна або доповнення, прийняті у відповідності з пунктом 3, набувають чинності для тих Сторін, які прийняли її/його, на дев'яностий день від дати одержання Депозитарієм документів про ратифікацію, прийняття, схвалення чи приєднання щонайменше двох третин Сторін Конвенції, які є Сторонами на момент прийняття зміни або доповнення.

5. Зміна або доповнення набуває чинності для будь-якої іншої Сторони на дев'яностий день після здачі Стороною на зберігання Депозитарію свого документа про ратифікацію, прийняття, схвалення вказаної зміни або доповнення чи приєднання до неї/нього.

6. Для цілей цієї статті і статті 31 термін "присутні і такі, що беруть участь у голосуванні Сторони" означає присутні Сторони, які голосують "за" і "проти".

Стаття 31

Прийняття додатків і внесення змін та доповнень до них

1. Будь-який додатковий додаток до Конвенції і будь-яка зміна чи доповнення до того чи іншого додатка пропонуються і приймаються у відповідності з процедурою внесення зміни та доповнення до Конвенції, викладеною у статті 30, за умови, що при прийнятті додаткового додатка про здійснення на регіональному рівні чи зміни або доповнення до додатків про здійснення на регіональному рівні більшість голосів, передбачена у цій статті, складає більшість у дві третини голосів присутніх Сторін із відповідного регіону, що беруть участь у голосуванні. Депозитарій повідомляє про прийняття додатка чи внесення змін та доповнень до додатка всім Сторонам.

2. Прийняті у відповідності з пунктом 1 додатки, за виключенням додаткових додатків про здійснення на регіональному рівні, чи зміни та доповнення до додатків, за виключенням змін та доповнень до будь-якого додатка про здійснення на регіональному рівні, набувають чинності для всіх Сторін Конвенції через шість місяців після дати направлення Депозитарієм таким Сторонам повідомлення про прийняття такого додатка чи такої зміни або доповнення, за виключенням тих Сторін, які протягом цього періоду письмово повідомили Депозитарію про своє неприйняття такого додатка чи зміни або доповнення. Такий додаток чи зміна або доповнення набувають чинності для Сторін, які анулюють своє повідомлення про неприйняття, на дев'яностий день після дати одержання Депозитарієм сповіщення про анулювання такого повідомлення.

3. Будь-який додатковий додаток про здійснення на регіональному рівні чи будь-яка зміна або доповнення до нього, які були прийняті у відповідності з пунктом 1, набувають чинності для всіх Сторін Конвенції через шість місяців після дати направлення

Депозитарієм таким Сторонам повідомлення про прийняття такого додатка чи зміни або доповнення, за виключенням:

а) будь-якої Сторони, яка протягом такого шестимісячного періоду письмово повідомила Депозитарію про своє неприйняття такого додаткового додатка про здійснення на регіональному рівні чи змін та доповнень до нього, і в такому випадку такий додаток чи зміна або доповнення набувають чинності для Сторін, які анулюють своє повідомлення про неприйняття, на дев'яностий день після дати одержання Депозитарієм сповіщення про анулювання такого повідомлення; та

б) будь-якої Сторони, яка зробила заяву щодо додаткових додатків про здійснення на регіональному рівні чи змін та доповнень до них у відповідності з пунктом 4 статті 34, і в цьому випадку такий додаток чи зміна або доповнення до нього набувають чинності для такої Сторони на дев'яностий день після здачі на збереження Депозитарію свого документа про ратифікацію, прийняття, схвалення чи приєднання щодо такого додатка чи такої зміни або доповнення.

4. Якщо прийняття додатка чи зміни або доповнення до додатка пов'язане з внесенням зміни або доповнення до Конвенції, то такий додаток чи така зміна або доповнення до додатка набувають чинності лише після набуття чинності зміною або доповненням до Конвенції.

Стаття 32

Право голосу

1. За виключенням випадку, передбаченого у пункті 2, кожна Сторона Конвенції має один голос.

2. У питаннях, що входять до сфери їх компетенції, регіональні організації економічної інтеграції здійснюють своє право голосу, маючи число голосів, яке дорівнює числу їх держав-членів, що є Сторонами Конвенції. Такі організації не здійснюють свого права голосу, якщо будь-яка з їх держав-членів здійснює своє право голосу, і навпаки.

Частина VI

Заключні положення

Стаття 33

Підписання

Ця Конвенція відкривається для підписання державами-членами Організації Об'єднаних Націй чи будь-якої її спеціалізованої установи, чи державами-учасницями Статуту Міжнародного суду ([995_010](#)) і регіональними організаціями економічної інтеграції у Парижі 14-15 жовтня 1994 року. Згодом вона залишається відкритою для підписання у штаб-квартирі Організації Об'єднаних Націй у Нью-Йорку до 13 жовтня 1995 року.

Стаття 34

Ратифікація, прийняття, схвалення і приєднання

1. Конвенція підлягає ратифікації, прийняттю, схваленню чи приєднанню державами і регіональними організаціями економічної інтеграції. Вона відкрита для приєднання на наступний день після дня, коли Конвенція закривається для підписання. Документи про ратифікацію, прийняття, схвалення чи приєднання здаються на збереження Депозитарію.

2. Будь-яка регіональна організація економічної інтеграції, яка стає Стороною Конвенції, у той час як жодна з її держав-членів не є Стороною Конвенції, має всі зобов'язання, що випливають з Конвенції. У випадку, коли одна чи більше держав-членів такої організації також є Сторонами Конвенції, ця організація і її держави-учасниці приймають рішення щодо своїх відповідних обов'язків по виконанню своїх зобов'язань, що випливають з Конвенції. У таких випадках організація і держави-учасниці не можуть одночасно здійснювати права, що випливають з Конвенції.

3. У своїх документах про ратифікацію, прийняття, схвалення чи приєднання регіональні організації економічної інтеграції заявляють про межі своєї компетенції у питаннях, що регулюються Конвенцією. Вони також негайно інформують Сторони про будь-яку істотну зміну меж своєї компетенції.

4. У своєму документі про ратифікацію, прийняття, схвалення чи приєднання будь-яка Сторона може заявити, що щодо неї будь-який додатковий додаток про здійснення на регіональному рівні чи будь-яка поправка до будь-якого додатка про здійснення на

регіональному рівні набувають чинності лише після передачі нею на зберігання свого документа про ратифікацію, прийняття, схвалення чи приєднання.

Стаття 35

Тимчасові положення

Секретарські функції, згадані у статті 23, будуть здійснюватися на тимчасовій основі Секретаріатом, заснованим Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй у її резолюції 47/88 від 22 грудня 1992 року, до завершення першої сесії Конференції Сторін.

Стаття 36

Набуття чинності

1. Конвенція набуває чинності на дев'яностий день після здачі на зберігання п'ятдесятого документа про ратифікацію, прийняття, схвалення чи приєднання.

2. Для кожної держави чи регіональної організації економічної інтеграції, які ратифікують, приймають чи схвалюють Конвенцію чи приєднуються до неї після здачі на зберігання п'ятдесятого документа про ратифікацію, прийняття, схвалення чи приєднання, Конвенція набуває чинності на дев'яностий день після здачі на зберігання такою державною чи регіональною організацією економічної інтеграції свого документа про ратифікацію, прийняття, схвалення чи приєднання.

3. Для цілей пункту 1 і 2 жоден документ, зданий на зберігання регіональною організацією економічної інтеграції, не розглядається як додатковий до документів, зданих на зберігання державами-членами цієї організації.

Стаття 37

Застереження

Жодні застереження до цієї Конвенції не допускаються.

Стаття 38

Вихід

1. У будь-який час після закінчення трьох років від дати набуття чинності Конвенцією для тієї чи іншої Сторони, ця Сторона може вийти з Конвенції, направивши письмове повідомлення Депозитарію.

2. Будь-який такий вихід набуває чинності після закінчення одного року з дати одержання Депозитарієм повідомлення про вихід чи у такий пізніший термін, який може бути вказаний у повідомленні про вихід.

Стаття 39

Депозитарій

Функції Депозитарію Конвенції виконує Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй.

Стаття 40

Автентичні тексти

Оригінал цієї Конвенції, тексти якої англійською, арабською, іспанською, китайською, російською і французькою мовами є однаково автентичними, здаються на зберігання Генеральному секретареві Організації Об'єднаних Націй.

На посвідчення чого нижчепідписані, належним чином на те уповноважені, підписали цю Конвенцію. Вчинено в Парижі, сімнадцятого червня одна тисяча дев'ятсот дев'яносто четвертого року.

Додаток I

Додаток про здійснення Конвенції
на регіональному рівні для Африки

Стаття 1

Сфера застосування

Цей додаток застосовується для Африки щодо кожної Сторони і у відповідності з Конвенцією і, зокрема, її статтею 7, у цілях боротьби з опустелюванням і/чи пом'якшення наслідків посухи у посушливих, напівпосушливих і сухих субгумідних районах.

Стаття 2

Мета

Мета цього Положення на національному, субрегіональному і регіональному рівнях в Африці і у світлі її особливих умов полягає в:

- а) визначенні заходів і домовленостей, у тому числі характеру і процесів надання допомоги розвинутими країнами - Сторонами Конвенції згідно з відповідними положеннями Конвенції;
- б) забезпеченні ефективного і практичного здійснення Конвенції з врахуванням особливих умов, існуючих у Африці; та
- в) сприянні здійсненню процесів і заходів, пов'язаних із боротьбою з опустелюванням і/чи пом'якшенням наслідків посухи у посушливих, напівпосушливих і субгумідних районах Африки.

Стаття 3

Особливі умови африканського регіону

При виконанні своїх обов'язків у відповідності з Конвенцією, Сторони при здійсненні даного Додатка дотримуються основного підходу, що враховує наступні особливі умови Африки:

- а) наявність великої частки посушливих, напівпосушливих і сухих субгумідних районів;
- б) негативному впливу опустелювання і жорстоких посух, що часто повторюються, піддається велика кількість країн і значна частина населення континенту;
- в) велика кількість уражених країн не мають виходу до моря;
- г) широкі масштаби зuboжіння у найбільш уражених країнах, велику кількість серед яких складають найменш розвинуті країни; для вирішення своїх завдань у галузі розвитку ці країни потребують

істотних обсягів зовнішньої допомоги у формі субсидій і позик на пільгових умовах;

д) наявність у цих країнах важких соціально-економічних умов, які посилюються через погіршення і мінливість умов торгівлі, проблеми зовнішньої заборгованості і політичну нестабільність, які призводять до внутрішньої, регіональної і міжнародної міграції;

е) висока залежність населення від природних ресурсів як джерела засобів існування, яка у поєднанні з демографічними тенденціями і факторами, слабкою технологічною базою і нераціональною виробничою практикою призводить до серйозної деградації ресурсної бази;

є) відсутність адекватної інституціональної і правової основи, слаборозвинута інфраструктура, недостатній науково-технічний і освітній потенціал обумовлюють необхідність значного нарощування потенціалу; і

ж) діям з боротьби з опустелюванням і/чи зусиллям із пом'якшення наслідків посухи відводиться чільне місце серед інших національних пріоритетів розвитку уражених африканських країн.

Стаття 4

Зобов'язання африканських країн - Сторін Конвенції

1. З урахуванням своїх відповідних можливостей африканські країни - Сторони Конвенції зобов'язуються:

а) розглядати боротьбу з опустелюванням і/чи пом'якшення наслідків посухи як одну з головних стратегій у рамках своїх зусиль, спрямованих на викорінення зубожіння;

б) сприяти розвитку регіонального співробітництва і інтеграції у дусі солідарності і партнерства, виходячи із взаємних інтересів, в рамках програм і заходів, спрямованих на боротьбу з опустелюванням і/чи пом'якшення наслідків посухи;

в) вдосконалювати і зміцнювати існуючі установи, що займаються проблемами опустелювання і посухи, і для підвищення ефективності їх діяльності і забезпечення більш ефективного використання ресурсів залучати до вирішення цих проблем у відповідних випадках інші існуючі установи;

г) сприяти обміну інформацією про відповідні технології, знання, ноу-хау і практичні методи між країнами регіону; та

д) розробляти надзвичайні плани із пом'якшення наслідків посухи у районах, що потерпіли у результаті опустелювання і/чи посухи.

2. На виконання загальних і конкретних зобов'язань, викладених у статтях 4 і 5 Конвенції, уражені африканські країни - Сторони Конвенції прагнуть:

а) виділяти у рамках своїх національних бюджетів відповідні асигнування з врахуванням національних умов і можливостей і нового пріоритетного завдання, яке Африка визначила у зв'язку з явищем опустелювання і/чи посухи в контексті Конвенції;

б) підтримувати і посилювати реформи, що здійснюються ними з метою поглиблення децентралізації, перегляду системи ресурсоволодіння, а також розширення участі місцевого населення і громад; та

в) вишукувати і мобілізувати нові і додаткові національні фінансові ресурси і у пріоритетному порядку зміцнювати існуючий національний потенціал і механізм з метою мобілізації внутрішніх фінансових ресурсів.

Стаття 5

Зобов'язання розвинутих країн - Сторін Конвенції

1. При виконанні своїх зобов'язань у відповідності зі статтями 4, 6 і 7 Конвенції розвинуті країни - Сторони Конвенції приділяють першочергову увагу ураженим африканським країнам - Сторонам Конвенції і в цьому контексті:

а) надають їм допомогу у боротьбі з опустелюванням і/чи у пом'якшенні наслідків посухи, у тому числі шляхом надання і/чи полегшення доступу до фінансових і/чи інших ресурсів, а також шляхом заохочення, фінансування і/чи полегшення фінансової передачі, адаптації відповідних екологічно прийнятних технологій і ноу-хау і полегшення доступу до них на взаємоузгодженій основі і у відповідності з національною політикою, враховуючи прийняття ними у якості головної стратегії викорінення зубожіння;

б) продовжують надавати значні ресурси і/чи збільшувати обсяг ресурсів, що надаються на цілі боротьби з опустелюванням і/чи пом'якшення наслідків посухи; та

в) надають їм допомогу у розширенні можливостей для зміцнення їх інституціональної основи, нарощування науково-технічного потенціалу, вдосконалення збору і аналізу інформації, досліджень і розробок у цілях боротьби з опустелюванням і/чи пом'якшення наслідків посухи.

2. Інші країни - Сторони Конвенції можуть надавати на добровільних засадах технології, знання і ноу-хау, пов'язані з опустелюванням, і/чи фінансові ресурси ураженим африканським країнам - Сторонам Конвенції. Передачі таких знань, ноу-хау і методів сприяє міжнародне співробітництво.

Стаття 6

Рамки перспективного планування у цілях стійкого розвитку

1. Національні програми дій є однією з центральних і невід'ємних частин більш широкого процесу розробки національної політики у цілях стійкого розвитку у уражених африканських країнах - Сторонах Конвенції.

2. Для розробки стратегії з гнучким плануванням, що дає можливість досягти максимальної участі місцевого населення і громад, здійснюється широкий процес консультацій за участю органів влади відповідних рівнів, місцевого населення, громад і неурядових організацій, у відповідних випадках на прохання ураженої африканської країни - Сторони Конвенції до цього процесу можуть залучатися двосторонні і багатосторонні заклади з надання допомоги.

Стаття 7

Графік підготовки програм дій

У період до набуття чинності цієї Конвенцією уражені африканські країни - Сторони Конвенції у відповідних випадках у співпраці з іншими членами міжнародного співтовариства тимчасово застосовують, за можливістю, положення Конвенції, що стосуються

підготовки національних, субрегіональних і регіональних програм дій.

Стаття 8

Зміст національних програм дій

1. У відповідності зі статтею 10 Конвенції чільне місце у загальній стратегії національних програм дій відводиться комплексним місцевим програмам розвитку для уражених районів, що ґрунтуються на механізмах забезпечення участі населення і на включенні стратегій викорінення зубожіння до зусиль із боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи. Ці програми націлені на зміцнення потенціалу місцевих органів влади і забезпечення активної участі місцевого населення, громад і груп з наданням особливої уваги питанням освіти і підготовки, мобілізації неурядових організацій з перевіреним досвідом і зміцненню децентралізованих урядових структур.

2. У відповідних випадках національні програми дій містять наступні загальні положення:

а) використання при розробці і здійсненні національних програм дій минулого досвіду у галузі боротьби з опустелюванням і/чи пом'якшення наслідків посухи з урахуванням соціальних, економічних і екологічних умов;

б) виявлення факторів, що сприяють опустелюванню і/чи посусі, визначення наявних і необхідних ресурсів і можливостей і розробка відповідної політики, а також інституціональних і інших заходів, необхідних для боротьби з цими явищами і/чи для пом'якшення їх наслідків; та

в) розширення участі місцевого населення і громад, у тому числі жінок, землеробів і тваринників і надання їм більш широких повноважень.

3. Національні програми дій належним чином також передбачають наступне:

а) заходи з покращання економічних умов з метою викорінення зубожіння:

і) збільшення прибутків і розширення можливостей зайнятості, особливо для найбідніших членів громади, шляхом:

- розвитку ринків сільськогосподарської і тваринницької продукції;

- створення фінансових інструментів, що відповідають місцевим потребам;

- сприяння диверсифікації сільського господарства і створення сільськогосподарських підприємств; та

- розвитку економічних видів діяльності сумісного з сільським господарством чи несільськогосподарського типу;

- ii) поліпшення довготермінових перспектив розвитку сільської економіки шляхом створення:

- стимулів для продуктивних інвестицій і доступу до засобів виробництва; та

- цінової і податкової політики і комерційної практики, що сприяють зростанню;

- iii) визначення і здійснення заходів щодо міграції населення з метою зниження демографічного тиску на земельні ресурси; та

- iv) сприяння використанню посухостійких культур і застосуванню комплексних систем обробки посушливих земель для забезпечення продовольчої безпеки;

б) заходи із зберігання природних ресурсів:

- i) забезпечення комплексного і раціонального використання природних ресурсів, включаючи:

- сільськогосподарські землі і пасовища;

- рослинний покрив і тваринний світ;

- ліси;

- водні ресурси; та

- біологічне різноманіття;

- ii) навчання і поглиблення інформованості населення, а також проведення просвітницьких кампаній з питань екології і розповсюдження знань про методи стійкого і раціонального використання природних ресурсів; та

- iii) забезпечення освоєння й ефективного використання різних джерел енергії, сприяння використанню альтернативних джерел енергії, зокрема сонячної енергії, вітрової енергії і біогазу, а також вжиття конкретних заходів з передачі, придбання і адаптації відповідних технологій з метою зниження тиску на уразливі природні ресурси;

в) заходи із вдосконалення інституціональної структури:

- i) визначення ролі і повноважень центрального уряду і місцевих органів влади у рамках політики планування землекористування;

ii) заохочення політики активної децентралізації, що має на меті передачу місцевим органам управлінських і директивних повноважень, і заохочення прояву ініціативи і усвідомлення відповідальності місцевими громадами і створення місцевих структур; та

iii) коригування у відповідних випадках інституціональної і нормативної основи використання природних ресурсів у цілях гарантування прав землекористування місцевого населення;

г) заходи з поглиблення знань про опустелювання:

i) заохочення досліджень, а також збір, обробка і обмін інформацією про науково-технічні і соціально-економічні аспекти опустелювання;

ii) нарощування національного потенціалу у галузі досліджень, збору, обробки, обміну й аналізу інформації з тим, щоб забезпечити глибше розуміння і ефективне застосування результатів аналізу на практиці; та

iii) заохочення середньотермінового і довгострокового дослідження:

- соціально-економічних і культурних тенденцій в уражених районах;

- якісних і кількісних тенденцій у галузі природних ресурсів; та

- взаємозв'язку між кліматом і опустелюванням; та

д) заходи з моніторингу і оцінки наслідків посухи:

i) розробка стратегій оцінки впливу природної мінливості клімату та процеси посухи і опустелювання у регіоні і/чи використання сезонних і міжрічних прогнозів мінливості клімату у діяльності з пом'якшення наслідків посухи;

ii) вдосконалення системи раннього оповіщення і відповідних заходів, забезпечення ефективного управління надзвичайною і продовольчою допомогою і вдосконалення систем зберігання і розподілу продовольства, систем захисту худоби і інженерно-технічних споруд, так само як і схем альтернативних джерел засобів існування у посушливих районах; та

iii) моніторинг та оцінка екологічної деградації для надання надійної і своєчасної інформації про процеси і динаміку деградації ресурсів у цілях інформування і сприяння розробці більш ефективної політики і відповідних заходів.

Стаття 9

Підготовка національних програм дій і показників ходу здійснення і оцінки програм

Кожна уражена африканська країна - Сторона Конвенції призначає відповідний національний орган з координації, покликаний відіграти роль каталізатора у справі підготовки, здійснення й оцінки її національної програми дій. У контексті статті 3 цей орган у відповідних випадках:

а) визначає і аналізує дії, починаючи з процесу консультацій, що йде за ініціативою з місць, за участю місцевого населення і громад і у співпраці з місцевими органами влади, розвинутими країнами - Сторонами Конвенції, міжурядовими і неурядовими організаціями на основі початкових консультацій з заінтересованими сторонами на національному рівні;

б) виявляє й аналізує стримуючі фактори, потреби і недоліки, що негативно позначаються на розвитку і стійкому землекористуванні, і рекомендує практичні заходи для уникнення дублювання зусиль шляхом виключно раціонального використання відповідних поточних заходів і сприяння досягненню результатів;

в) заохочує, планує і формує проектні заходи, що ґрунтуються на взаємодоповнюючих, гнучких підходах, з тим, щоб забезпечити активну участь населення уражених районів і звести до мінімуму негативний вплив таких заходів, а також виявити потреби у фінансовій допомозі і технічному співробітництві і визначає їх пріоритетність;

г) встановлює належні показники для оцінки змісту національних програм дій, що легко піддаються кількісному вимірюванню і перевірці і передбачають заходи короткотермінового, середньотермінового і довготермінового характеру та оцінки ходу здійснення таких програм; та

д) готує доповіді про хід здійснення національних програм дій.

Стаття 10

Організаційні рамки субрегіональних програм дій

1. Відповідно до статті 7 Конвенції африканські уражені країни - Сторони Конвенції співпрацюють у підготовці і здійсненні

субрегіональних програм дій для Центральної, Східної, Північної, Південної і Західної Африки і у зв'язку з цим можуть делегувати наступні обов'язки відповідним субрегіональним міждержавним організаціям:

а) здійснення ролі центрів з координації підготовки і здійснення субрегіональних програм дій;

б) надання допомоги у підготовці і здійсненні національних програм дій;

в) налагодження обміну інформацією, досвідом і ноу-хау, а також надання консультативної допомоги у перегляді національного законодавства; та

г) будь-які інші обов'язки, пов'язані із здійсненням субрегіональних програм дій.

2. Спеціалізовані субрегіональні установи можуть надавати допомогу за вимогою і/чи бути уповноваженими здійснювати координацію заходів, що належать до сфери їх компетенції.

Стаття 11

Зміст і підготовка субрегіональних програм дій

Субрегіональні програми дій зосереджуються на питаннях, які можуть бути вирішені більш раціонально на субрегіональному рівні. У рамках субрегіональних програм дій створюються, за необхідності, механізми для забезпечення раціонального використання спільних природних ресурсів. Такі механізми ефективно вирішують транскордонні проблеми, пов'язані з опустелюванням і/чи посухою, і сприяють гармонійному здійсненню національних програм дій. Субрегіональні програми дій проводяться у відповідних випадках у таких пріоритетних напрямках:

а) спільні програми стійкого і раціонального використання транскордонних природних ресурсів у відповідних випадках за допомогою двосторонніх і багатосторонніх механізмів;

б) координація програм розвитку альтернативних джерел енергії;

в) співробітництво у галузі боротьби зі шкідниками, а також із захворюваннями рослин і тварин і захисту від них;

г) заходи з нарощування потенціалу, освіти і інформування населення, що більш ефективно здійснюються і підтримуються на субрегіональному рівні;

д) науково-технічне співробітництво, зокрема у галузі кліматології, метеорології і гідрології, включаючи створення мережі збору й оцінки даних, обмін інформацією і контроль за здійсненням проектів, а також координацію і визначення пріоритетності досліджень і розробок;

е) системи раннього оповіщення і спільне планування заходів з пом'якшення наслідків посухи, включаючи заходи з вирішення проблем, що виникають у зв'язку з міграцією, яку спричинили екологічні фактори;

є) вивчення можливостей обміну досвідом, зокрема щодо участі місцевого населення і громад, і створення сприятливих умов для пом'якшення і використання відповідних технологій;

ж) зміцнення потенціалу субрегіональних організацій шляхом координації і надання технічного обслуговування, а також створення, переорієнтація і зміцнення субрегіональних центрів і установ; та

з) розробка заходів у галузях, наприклад, торгівлі, які позначаються на уражених районах і їх населенні, зокрема заходи з координації регіональних ринкових ресурсів і створення загальної інфраструктури.

Стаття 12

Організаційні рамки регіональної програми дій

1. Відповідно до статті 11 Конвенції африканські країни - Сторони Конвенції спільно визначають процедури підготовки і здійснення регіональної програми дій.

2. Сторони Конвенції можуть надавати належну підтримку відповідним африканським регіональним закладам і організаціям з тим, щоб ті могли надавати африканським країнам - Сторонам

Конвенції підтримку у виконанні зобов'язань, що впливають з Конвенції.

Стаття 13

Зміст регіональної програми дій

Регіональна програма дій включає заходи з боротьби з опустелюванням і/чи пом'якшення наслідків посухи в наступних пріоритетних напрямках:

а) розвиток регіонального співробітництва і координації субрегіональних програм дій з метою досягнення регіонального консенсусу з ключових питань політики, у тому числі шляхом проведення регулярних консультацій субрегіональних організацій;

б) сприяння нарощуванню потенціалу з таких напрямків діяльності, які краще підходять для здійснення на регіональному рівні;

в) пошук у співпраці з міжнародним співтовариством рішень глобальних економічних і соціальних проблем що стосуються уражених районів, з урахуванням підпункту 2 б) статті 4 Конвенції;

г) налагодження між африканськими ураженими країнами - Сторонами Конвенції і їх відповідним субрегіонами, а також іншими ураженими регіонами обміну інформацією і належними методами, технічним ноу-хау і відповідним досвідом; розвиток наукового і технічного співробітництва, зокрема в галузі кліматології, метеорології, гідрології, освоєння водних ресурсів і альтернативних джерел енергії; координація дослідної діяльності на субрегіональному і регіональному рівнях; та визначення регіональних пріоритетів у галузі досліджень і розробок;

д) координація мереж систематичного нагляду й оцінки й обміну інформацією, а також їх включення до складу всесвітніх мереж; та

е) координація і підвищення ефективності систем раннього оповіщення і надзвичайних планів на випадок посухи.

Стаття 14

Фінансові ресурси

1. У відповідності зі статтею 20 Конвенції і пунктом 2 статті 4 цього Додатка уражені африканські країни - Сторони Конвенції докладають зусиль до створення макроекономічних умов, що сприяють мобілізації фінансових ресурсів, і розробляють політику і встановлюють процедури для більш ефективного використання ресурсів на потреби місцевих програм розвитку, в тому числі, у відповідних випадках, через неурядові організації.

2. Відповідно до пункту 4 і 5 статті 21 Конвенції Сторони домовляються про впорядкування переліку джерел фінансування на національному, субрегіональному, регіональному і міжнародному рівнях для забезпечення раціонального використання існуючих ресурсів і виявлення недоліків у розподілі ресурсів, а також сприяння здійсненню програм дій. Цей перелік регулярно переглядається і оновлюється.

3. У відповідності зі статтею 7 Конвенції розвинуті країни - Сторони Конвенції продовжують надавати значні ресурси і/чи більш значні обсяги ресурсів, а також інші форми ураженим африканським країнам - Сторонам Конвенції згідно з угодами і домовленостями про партнерство, згаданими у статті 18, приділяючи, зокрема, належну увагу питанням, що стосуються заборгованості, міжнародної торгівлі і режимів маркетингу у відповідності з пунктом 2 б) статті 4 Конвенції.

Стаття 15

Фінансові механізми

1. У відповідності з положеннями статті 7 Конвенції, підкреслюючи пріоритетність уражених африканських країн - Сторін Конвенції та враховуючи особливу ситуацію, що створилася у цьому регіоні, Сторони Конвенції приділяють особливу увагу здійсненню у Африці положень пунктів 1 г) і 1 д) статті 21 Конвенції за допомогою, зокрема:

а) сприяння створенню механізмів, таких, як національні фонди для боротьби з опустелюванням, що забезпечують розподіл фінансів на рівні місцевих громад та

б) зміцнення існуючих фондів і фінансових механізмів на субрегіональному і регіональному рівнях.

2. У відповідності зі статтями 20 і 21 Конвенції Сторони, які також є членами керуючих органів відповідних регіональних і субрегіональних фінансових закладів, у тому числі Африканського банку розвитку і Африканського фонду розвитку, сприяють зусиллям, спрямованим на надання належного значення і приділення належної уваги тій діяльності цих установ, яка сприяє здійсненню цього Додатка.

3. Сторони Конвенції, у міру можливості, раціоналізують процедури надання коштів ураженим африканським країнам - Сторонам Конвенції.

Стаття 16

Технічна допомога і співробітництво

Сторони зобов'язуються з урахуванням своїх відповідних можливостей вживати заходів для вдосконалення і розширення технічної допомоги африканським країнам - Сторонам Конвенції і співробітництва з ними з метою підвищення ефективності проектів і програм, забезпечуючи при цьому, зокрема, щоб:

а) витрати на заходи підтримки і сприяння, зокрема накладні витрати, обмежувалися рівнем, що забезпечує максимальну ефективність проекту. У будь-якому випадку такі витрати повинні складати лише відповідний невеликий відсоток від загальної вартості проекту;

б) при плануванні, підготовці і здійсненні проекту пріоритет надавався компетентним національним експертам або, коли це необхідно, компетентним експертам з країн субрегіону і/чи регіону, а також, у випадку їх відсутності, підготовці місцевих спеціалістів; та

в) управління і координація, а також використання технічної допомоги здійснювалися ефективно.

Стаття 17

Передача і придбання, адаптація екологічно безпечних технологій і доступ до них

При виконанні положень статті 18 Конвенції, що стосуються передачі, придбання, адаптації і розробки технологій, Сторони

зобов'язуються приділяти першочергову увагу африканським країнам - Сторонам Конвенції і, коли це необхідно, розробляти спільні з ними нові моделі партнерства і співробітництва з метою нарощування потенціалу у галузі наукових досліджень і розробок, збору і розповсюдження інформації, необхідної для здійснення їхніх стратегій з боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи.

Стаття 18

Домовленості про координацію і партнерство

1. Африканські країни - Сторони Конвенції координують підготовку, обговорення і здійснення національних, субрегіональних і регіональних програм дій. Вони можуть належним чином заохочувати до цього процесу інші Сторони і відповідні міжурядові і неурядові організації.

2. Мета такої координації полягає у забезпеченні того, щоб фінансове і технічне співробітництво здійснювалося у відповідності з положеннями Конвенції, а також у забезпеченні необхідної безперервності у галузі використання і розподілу ресурсів.

3. Африканські країни - Сторони Конвенції організують на соціальному, субрегіональному і регіональному рівнях процеси консультацій. Ці процеси консультацій можуть:

а) слугувати форумом для обговорення і укладення угод про партнерство, що ґрунтуються на національних, субрегіональних і регіональних програмах дій; та

б) визначати внесок африканських країн - Сторін Конвенції і інших членів консультативних груп до програм і визначати пріоритети і розглядати домовленості щодо критеріїв здійснення і оцінки, а також умови фінансування процесу здійснення.

4. Постійний секретаріат може на прохання африканських країн - Сторін Конвенції на виконання статті 23 Конвенції сприяти організації такого процесу консультацій шляхом:

а) надання консультацій щодо організації заходів із забезпечення ефективного процесу консультацій, виходячи з досвіду подібних заходів;

б) надання інформації відповідним двостороннім і багатостороннім закладам щодо консультативних нарад чи консультативних процесів і заохочення їх активної участі; та

в) надання іншої інформації, яка може бути доцільною для організації чи вдосконалення заходів із проведення консультацій.

5. Субрегіональні і регіональні координаційні органи, зокрема:

а) рекомендують внесення відповідних коректив до домовленостей про партнерство;

б) забезпечують контроль і оцінку процесу здійснення затверджених субрегіональних і регіональних програм і звітують доповідь з цього питання; та

в) добиваються забезпечення ефективного зв'язку і співробітництва між африканськими країнами - Сторонами Конвенції.

6. Участь в консультативних групах залежно від обставин, відкрито для урядів, заінтересованих груп і донорів, відповідних органів, фондів і програм системи Організації Об'єднаних Націй, відповідних субрегіональних і регіональних організацій і представників відповідних неурядових організацій. Учасники кожної консультативної групи визначають умови управління нею і її функціонування.

7. На виконання статті 14 Конвенції розвинуті країни - Сторони Конвенції можуть розвивати, за своєю власною ініціативою, неофіційний процес консультацій і координації між собою на національному, субрегіональному і регіональному рівнях і, на прохання тієї чи іншої ураженої африканської країни - Сторони Конвенції чи відповідної субрегіональної чи регіональної організації, брати участь у національному, субрегіональному чи регіональному консультативному процесі, який може давати оцінку потреб у допомозі у цілях сприяння здійсненню і реагування на такі потреби.

Стаття 19

Наступні заходи

1. Наступне здійснення даного Додатка проводиться африканськими країнами - Сторонами Конвенції у відповідності з Конвенцією таким чином:

а) на національному рівні - за допомогою механізму, склад якого визначається кожного ураженою африканською країною - Стороною Конвенції і який складається з представників місцевих громад і діє під керівництвом національного координаційного органу, про який йдеться у статті 9;

б) на субрегіональному рівні - шляхом багатогалузевого науково-технічного консультативного комітету, склад і процедури діяльності якого визначаються африканськими країнами - Сторонами Конвенції, що належать до відповідного субрегіону; та

в) на регіональному рівні - за допомогою механізмів, визначених згідно з відповідними положеннями Договору про створення Африканського економічного співробітництва і за допомогою Африканського науково-технічного консультативного комітету.

Додаток II

Додаток про здійснення Конвенції
на регіональному рівні для Азії

Стаття 1

Мета

Мета цього Додатка полягає у забезпеченні керівних принципів і створенні умов, необхідних для практичного і ефективного здійснення Конвенції в уражених країнах - Сторонах Конвенції азійського регіону з урахуванням його особливих умов.

Стаття 2

Особливі умови азійського регіону

При виконанні своїх обов'язків згідно з положеннями Конвенції Сторони у відповідних випадках враховують такі особливі умови, які у різній мірі характерні для уражених країн регіону - Сторін Конвенції:

а) велика частка території цих країн припадає на райони, які зазнали впливу опустелювання чи посухи чи перебувають під їх загрозою, причому ці райони є досить різноманітними з точки зору клімату, топографічних характеристик, схем землекористування і соціально-економічних систем;

б) інтенсивна експлуатація природних ресурсів для одержання засобів існування;

в) наявність нестійких систем виробництва, безпосередньо пов'язаних з повсюдною убогістю, що призводить до деградації земель і посилення експлуатації і без того мізерних водних ресурсів;

г) значна залежність цих країн від кон'юнктури світової економіки і гострота соціальних проблем, таких, як зубожіння, незадовільний стан здоров'я і харчування населення, відсутність продовольчої безпеки, міграція, переміщені особи і демографічне зростання;

д) такі, що набирають силу, але ще недостатні потенціал і інституціональні механізми цих країн у галузі вирішення національних проблем опустелювання і посухи; та

е) потреба цих країн у міжнародному співробітництві для досягнення цілей стійкого розвитку, пов'язаних з боротьбою з опустелюванням і пом'якшенням посухи.

Стаття 3

Рамки національних програм дій

1. Національні програми дій є невід'ємною частиною більш широкої національної політики стійкого розвитку уражених країн регіону - Сторін Конвенції.

2. Уражені країни - Сторони Конвенції у відповідних випадках розробляють національні програми дій відповідно до статей 9-11 Конвенції з наданням особливої уваги підпункту 2 е) статті 10. На запит відповідної ураженої країни - Сторони Конвенції у цьому процесі у відповідних випадках можуть брати участь установи з питань двостороннього і багатостороннього співробітництва.

Стаття 4

Національні програми дій

1. При підготовці і здійсненні національних програм дій уражені країни регіону - Сторони Конвенції у відповідності зі своїми конкретними умовами і політикою можуть, зокрема, у відповідних випадках:

а) призначати відповідні органи, відповідальні за підготовку, координацію і здійснення їхніх програм дій;

б) залучати постраждале населення, включаючи місцеві громади, до розробки, координації і здійснення програм дій за допомогою процесу консультацій, що йде за місцевою ініціативою, у співпраці з місцевими органами влади і відповідними національними і недержавними організаціями;

в) проводити аналіз стану навколишнього середовища в уражених районах з метою оцінки причин і наслідків опустелювання і визначення першочергових напрямків діяльності;

г) проводити оцінку за участю постраждалого населення колишніх і поточних програм боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи з метою відпрацювання стратегії і розробки заходів у рамках їх програм дій;

д) розробляти технічні і фінансові програми на основі використання інформації, одержаної у результаті проведення заходів, вказаних у підпунктах а)-г);

е) розробляти і використовувати процедури і критерії для оцінки ходу здійснення їх програми дій;

є) сприяти комплексному використанню водозбірних басейнів, збереженню земельних ресурсів, освоєнню і ефективному використанню водних ресурсів;

ж) зміцнювати і/чи створювати системи інформації, оцінки, спостереження і раннього оповіщення у районах, що схильні до опустелювання і посухи, з урахуванням кліматологічних, метеорологічних, гідрологічних, біологічних та інших відповідних факторів; та

з) у процесі міжнародного співробітництва, враховуючи надання фінансової і технічної допомоги, розробляти у дусі партнерства відповідні домовленості на підтримку здійснення їхніх програм дій.

2. У відповідності зі статтею 10 Конвенції центральне місце у загальній стратегії національних програм відводиться комплексним місцевим програмам розвитку уражених районів, що базуються на механізмах участі і на залученні стратегій, спрямованих на викорінення зубожіння, зусилля по боротьбі з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи. З урахуванням широкого різноманіття потерпілих районів регіону, про яке говориться у пункті а) статті 2, секторальні заходи групуються у рамках програм дій по першочергових напрямках.

Стаття 5

Субрегіональні і спільні програми дій

1. Відповідно до статті 11 Конвенції уражені країни - Сторони Конвенції, розташовані в Азії, можуть спільно домовитися про проведення консультацій і співробітництва з іншими Сторонами, а також про підготовку і здійснення у відповідних випадках субрегіональних або спільних програм дій для доповнення і підвищення ефективності національних програм дій. У будь-якому випадку відповідні Сторони можуть спільно домовитися про те, щоб покласти на субрегіональні, у тому числі на двосторонні чи національні організації чи на спеціалізовані установи обов'язки, пов'язані з підготовкою, координацією і здійсненням програм. Такі організації чи установи можуть також виконувати функції зі сприяння та координації діяльності, у відповідності зі статтями 16-18 Конвенції.

2. При підготовці і здійсненні субрегіональних чи спільних програм дій уражені країни регіону - Сторони Конвенції вживають, зокрема, у відповідних випадках таких заходів:

а) визначають, у співпраці з національними установами, пріоритетні завдання у галузі боротьби з опустелюванням і посухою, які можуть бути оптимально вирішені за допомогою таких програм, а також відповідні заходи, які можуть ефективно здійснюватися у рамках таких програм;

б) оцінюють оперативні можливості і діяльність відповідних регіональних, субрегіональних і національних установ;

в) аналізують існуючі програми боротьби з опустелюванням і посухою, здійснювані всіма чи деякими Сторонами регіону чи субрегіону, і їх взаємозв'язок з національними програмами дій; та

г) при проведенні міжнародного співробітництва, включаючи надання фінансової і технічної допомоги, розробляють у дусі партнерства відповідні двосторонні і/чи багатосторонні домовленості з метою підтримки програм.

3. Субрегіональні чи спільні програми дій можуть включати в себе погоджені спільні програми з раціонального використання трансграничних природних ресурсів у рамках боротьби з опустелюванням і посухою, пріоритетні завдання з координації та інших видів діяльності у таких галузях, як нарощування потенціалу, науково-технічне співробітництво, зокрема у галузі спільного використання систем раннього оповіщення і інформації про посуху, і заходи із зміцнення потенціалу чи розширення можливостей відповідних субрегіональних і інших організацій і установ.

Стаття 6

Регіональні заходи

Регіональні заходи з підтримки субрегіональних чи спільних програм дій можуть включати в себе, зокрема, заходи із зміцнення установ і механізмів координації і співробітництва на національному, субрегіональному і регіональному рівнях і заходи сприяння виконанню статей 16-19 Конвенції. Ці заходи можуть включати в себе:

а) сприяння діяльності і зміцнення мережі технічного співробітництва;

б) підготовку переліку технологій, знань, ноу-хау і практичних методів, а також традиційних і місцевих технологій і ноу-хау і заохочення їх розповсюдження і використання;

в) оцінку потреб у передачі технологій і сприяння адаптації і використанню таких технологій; та

г) заохочення програм інформування громадськості і надання підтримки нарощуванню потенціалу на всіх рівнях, розвиток

професійної підготовки, досліджень і розробок і створення систем розвитку людських ресурсів.

Стаття 7

Фінансові ресурси і механізми

1. Сторони, враховуючи важливість боротьби з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи у Азіатському регіоні, сприяють мобілізації істотних фінансових ресурсів і формуванню фінансових механізмів відповідно до положень статей 20 і 21 Конвенції.

2. Згідно з Конвенцією і на основі механізму координації, передбаченого у статті 8, а також у відповідності зі своєю політикою національного розвитку, уражені країни регіону - Сторони Конвенції індивідуально чи спільно:

а) вживають заходів щодо раціоналізації і зміцнення механізмів фінансування у формі державних чи приватних інвестицій у цілях досягнення конкретних результатів у боротьбі з опустелюванням і пом'якшенні наслідків посухи;

б) визначають потреби у міжнародній співпраці для підтримки національних зусиль, зокрема, у фінансовій, технічній і технологічній сферах; та

в) сприяють участі двосторонніх і/чи багатосторонніх закладів фінансового співробітництва у цілях здійснення Конвенції.

3. Сторони у міру можливості забезпечують спрощення процедур направлення коштів ураженим країнам - Сторонам Конвенції цього регіону.

Стаття 8

Механізми співробітництва і координації

1. Уражені країни - Сторони Конвенції через відповідні органи, призначені у відповідності з пунктом 1 а) статті 4, й інші країни регіону - Сторони Конвенції можуть у відповідних випадках створювати механізм для виконання, зокрема, таких функцій:

а) обмін інформацією, досвідом, знаннями і ноу-хау;

б) співробітництво і координація дій, включаючи двосторонні та багатосторонні домовленості на субрегіональному і регіональному рівнях;

в) сприяння розвитку науково-технічного, технологічного і фінансового співробітництва у відповідності зі статтями 5-7;

г) визначення потреб у співпраці із зовнішніми організаціями; та

д) проведення наступних заходів і оцінка ходу здійснення програми дій.

2. Уражені країни - Сторони Конвенції через відповідні органи, призначені згідно з пунктом 1 а) статті 4, й інші країни регіону - Сторони Конвенції також можуть у відповідних випадках проводити консультації і координацію щодо національних, субрегіональних і спільних програм дій. У відповідних випадках вони можуть залучати до цього процесу інші Сторони Конвенції і відповідні міжурядові і неурядові організації. Мета такої координації полягає, зокрема, у досягненні домовленості з можливостей міжнародного співробітництва згідно зі статтями 20 і 21 Конвенції, в розширенні механічного співробітництва і у забезпеченні відповідного розподілу ресурсів у цілях їх ефективного використання.

3. Уражені країни регіону - Сторони Конвенції проводять періодичні координаційні наради, а Постійний секретаріат може на їх прохання у відповідності зі статтею 23 Конвенції сприяти проведенню таких координаційних нарад шляхом:

а) надання консультацій щодо організації заходів із забезпечення ефективної координації, виходячи з досвіду проведення інших подібних заходів;

б) надання інформації відповідним двостороннім і багатостороннім установам щодо координаційних нарад і заохочення їх активної участі; та

в) надання іншої інформації, яка може бути корисною для налагодження чи вдосконалення процесу координації.

Додаток про здійснення Конвенції на регіональному рівні для Латинської Америки і країн Карибського басейну

Стаття 1

Мета

Мета цього Додатка полягає у забезпеченні керівних принципів для здійснення Конвенції у регіоні Латинської Америки і Карибського басейну з врахуванням його особливих умов.

Стаття 2

Особливі умови району Латинської Америки і Карибського басейну

Сторони згідно з положеннями Конвенції враховують наступні особливі умови регіону:

а) регіон має великі території, які є уразливими і серйозно потерпають від опустелювання і/чи посухи, яким притаманні гетерогенні характеристики, обумовлені особливостями відповідних регіонів; цей процес, що набирає силу і масштаби, має негативні соціальні, культурні, економічні й екологічні наслідки, причому негативний характер такого впливу ще більше посилюється у зв'язку з тим, що регіон належить до числа основних світових резервів біологічного різноманіття;

б) найважливішою причиною цієї проблеми є часте застосування нестійких моделей розвитку, які є результатом складної взаємодії фізичних, біологічних, політичних, соціальних, культурних і економічних факторів, у тому числі таких зовнішніх економічних факторів, як зовнішня заборгованість, погіршення умов торгівлі і торгова практика, що негативно впливає на стан ринків сільськогосподарських, рибних, лісових продуктів; та

в) до числа найбільш серйозних наслідків опустелювання і посухи належить різке скорочення продуктивності екосистем, що проявляється у зниженні віддачі землеробської, тваринницької і лісгосподарської діяльності, а також у скороченні біологічного різноманіття; з соціальної точки зору це явище є джерелом процесів зубожіння, міграції, внутрішнього переміщення і погіршення якості життя населення; у зв'язку з цим регіону слід застосовувати

комплексний підхід до вирішення проблем, пов'язаних з опустелюванням і посухою, заохочуючи застосування стійких моделей розвитку, що враховують екологічну, економічну і соціальну ситуації кожної країни.

Стаття 3

Програми дій

1. У відповідності з Конвенцією, зокрема її статтями 9-11, і з урахуванням своєї національної політики у галузі розвитку, уражені країни - Сторони належним чином розробляють і здійснюють національні програми дій, спрямовані на боротьбу з опустелюванням і пом'якшення наслідків посухи, як невід'ємну частину своєї національної політики стійкого розвитку. Залежно від потреб регіону можуть розроблятися і здійснюватися субрегіональні і регіональні програми.

2. При підготовці своїх національних програм дій уражені країни регіону - Сторони Конвенції приділяють особливу увагу підпункту 2 е) статті 10 Конвенції.

Стаття 4

Зміст національних програм дій

1. У світлі своїх відповідних умов уражені країни регіону - Сторони Конвенції згідно з статтею 5 Конвенції можуть, зокрема, враховувати при розробці своїх національних стратегій дій по боротьбі з опустелюванням і/чи пом'якшенню наслідків посухи такі можливі теми:

а) нарощування потенціалу, вдосконалення систем освіти і інформування громадськості, розвиток науково-технічного і технологічного співробітництва, а також сприяння збільшенню фінансових ресурсів і зміцнення механізмів фінансування;

б) викорінення зuboжіння і підвищення якості життя;

в) забезпечення продовольчої безпеки і стійкого розвитку землеробства, тваринництва, лісового господарства і систем багатоцільового призначення;

г) застосування стійкої моделі експлуатацій природних ресурсів і, зокрема, раціональне використання водозбірних басейнів;

д) застосування стійкої моделі експлуатації природних ресурсів у високогірних районах;

е) раціональне використання і збереження земельних ресурсів, освоєння і ефективного використання водних ресурсів;

є) розробка і застосування надзвичайних планів дій з метою пом'якшення наслідків посухи;

ж) вдосконалення і/чи створення в районах, схильних до опустелювання і посухи, систем збору й оцінки даних, а також систем моніторингу і раннього оповіщення з врахуванням кліматологічних, метеорологічних, гідрологічних, біологічних, ґрунтознавчих, економічних і соціальних аспектів;

з) розвиток, освоєння і ефективного використання різних джерел енергії, включаючи сприяння застосуванню альтернативних джерел енергії;

и) збереження і стійке використання біологічного різноманіття у відповідності з положеннями Конвенції про біологічне різноманіття ([995_030](#));

і) аналіз демографічних аспектів, пов'язаних з процесами опустелювання і посухи;

к) створення і вдосконалення інституціональних і юридичних рамок, що забезпечують застосування Конвенції, і вжиття заходів, якими передбачаються, зокрема, децентралізація адміністративних структур і функцій, пов'язаних з проблемами опустелювання і посухи, за участю громад уражених регіонів і суспільства в цілому.

Стаття 5

Науково-технічне і технологічне співробітництво

У відповідності з Конвенцією, зокрема, її статтями 16-18, і за допомогою механізму координації, передбаченого у статті 7, уражені країни регіону - Сторони Конвенції індивідуально чи спільно:

а) сприяють зміцненню мереж технічного співробітництва і національних, субрегіональних і регіональних інформаційних систем, а також у відповідних випадках їх інтеграції у всесвітні мережі інформації;

б) складають перелік наявних технологій і ноу-хау і сприяють їх розповсюдженню і застосуванню;

в) сприяють використанню традиційних технологій, знань, ноу-хау і методів у відповідності з підпунктом 2 б) статті 18 Конвенції;

г) виявляють потреби у передачі технологій; та

д) сприяють розробці, адаптації, впровадженню і передачі відповідних існуючих і нових екологічно безпечних технологій.

Стаття 6

Фінансові ресурси і механізми

У відповідності з Конвенцією, зокрема, її статтями 20 і 21, і на основі механізму координації, передбаченого у статті 7, а також у відповідності зі своєю політикою національного розвитку уражені країни регіону - Сторони Конвенції індивідуально чи спільно:

а) вживають заходів з раціоналізації і зміцнення механізмів фінансування у формі державних і приватних інвестицій у цілях досягнення конкретних результатів у боротьбі з опустелюванням і пом'якшенні наслідків посухи;

б) визначають потреби у міжнародному співробітництві для підтримки національних зусиль; в) сприяють участі двосторонніх і/чи багатосторонніх установ фінансової співпраці з метою здійснення Конвенції.

Стаття 7

Інституціональні рамки

1. З метою здійснення положень цього Додатка уражені країни регіону - Сторони Конвенції:

а) створюють і/чи зміцнюють національні центри по координації дій по боротьбі з опустелюванням і/чи пом'якшенню наслідків посухи; та

б) створюють механізми координації діяльності національних центрів з метою:

i) обміну інформацією і досвідом;

ii) координації дій на субрегіональному і регіональному рівнях;

iii) сприяння науково-технічному, технологічному і фінансовому співробітництву;

iv) визначення потреб у співпраці із зовнішніми організаціями; та

v) проведення наступних заходів і оцінки здійснення програм дій.

2. Уражені країни регіону - Сторони Конвенції проводять періодичні координаційні наради, а Постійний секретаріат може на їх прохання відповідно до статті 23 Конвенції сприяти проведенню таких координаційних нарад шляхом:

а) надання консультацій щодо організації заходів із забезпечення ефективної координації, виходячи з досвіду проведення інших подібних заходів;

б) надання інформації відповідним двостороннім і багатостороннім установам щодо координаційних нарад і заохочення їх активної участі; та

в) надання іншої інформації, яка може бути корисною для налагоджування чи вдосконалення процесу координації.

Додаток IV

Додаток про здійснення Конвенції на регіональному рівні
для північного Середземномор'я

Стаття 1

Мета

Метою цього Додатка є забезпечення керівних принципів і механізмів, необхідних для ефективного здійснення Конвенції в

уражених країнах північного Середземномор'я - Сторонах Конвенції у світлі його особливих умов.

Стаття 2

Особливі умови регіону північного Середземномор'я

Особливі умови регіону північного Середземномор'я, згадані у статті 1, включають у себе:

- а) напівпосушливі кліматичні умови на значній території, сезонні посухи, дуже високу мінливість кількості опадів і раптові інтенсивні опади;
- б) убогі і значною мірою схильні до ерозії ґрунти, на яких легко утворюється поверхнева кірка;
- в) нерівний рельєф з крутими схилами і досить різноманітні ландшафти;
- г) знищення лісового покриву на великих площах внаслідок частих лісових пожеж;
- д) криза традиційного сільського господарства, з яким пов'язане виведення земель з обігу і поступова руйнація ґрунтозахисних і водоохоронних споруд;
- е) нераціональна експлуатація водних ресурсів, що завдає серйозної шкоди навколишньому середовищу, включаючи виснаження, хімічне забруднення і засолення водоносних шарів; та
- є) зосередження економічної активності у прибережних районах внаслідок розширення урбанізації, промислової діяльності, туризму і зрошуваного землеробства.

Стаття 3

Рамки перспективного планування для стійкого розвитку

1. Національні програми дій є однією з центральних і невід'ємних частин системи перспективного планування в інтересах стійкого розвитку уражених країн - Сторін регіону північного Середземномор'я.

2. Для розробки стратегії з гнучким плануванням, що дає можливість досягти максимальної участі місцевого населення відповідно до підпункту 2 е) статті 10 Конвенції, здійснюється широкий процес консультацій з населенням, у якому беруть участь органи влади відповідного рівня, місцеві громади і неурядові організації.

Стаття 4

Обов'язок розробляти національні плани дій і графік

Уражені країни - Сторони Конвенції регіону північного Середземномор'я розробляють національні програми дій і, у відповідних випадках, субрегіональні, регіональні чи спільні програми дій. Розробка таких програм здійснюється за можливістю у найкоротший термін.

Стаття 5

Розробка і здійснення національних програм дій

При розробці і здійсненні національних програм дій згідно з статтями 9 і 10 Конвенції кожна з уражених країн регіону - Сторін Конвенції у відповідних випадках:

- а) призначає відповідні органи, що відповідають за розробку, координацію і здійснення програми своєї країни;
- б) залучає потерпіле населення, включаючи місцеві громади до відпрацювання, координації і здійснення програми у рамках процесу консультацій, що йде за ініціативою з місць у співпраці з місцевими органами влади і відповідними неурядовими організаціями;
- в) вивчає стан навколишнього середовища в уражених районах з метою визначення причин і наслідків опустелювання і виявлення пріоритетних напрямків дій;
- г) за участю громад уражених районів оцінює колишні і поточні програми з метою розробки стратегії і визначення заходів у програмі дій;
- д) розробляє технічні і фінансові програми, основані на інформації, одержаній у результаті діяльності, вказаній у підпунктах а) - г); та

е) розробляє і використовує процедури і орієнтири для моніторингу і оцінки ходу здійснення програми.

Стаття 6

Зміст національної програми дій

Уражені країни регіону - Сторони Конвенції можуть включити до своїх національних програм дій заходи наступного характеру:

а) законодавчі, інституціональні й адміністративні заходи;

б) заходи, що стосуються схем землекористування, раціонального використання водних ресурсів, запобігання ерозії ґрунту, лісовідновлення, сільськогосподарської діяльності і пасовищного господарства;

в) раціональне використання і збереження дикої природи та інших форм біологічного різноманіття;

г) захист від лісових пожеж;

д) сприяння використанню альтернативних джерел одержання засобів існування; та

е) дослідження, підготовка кадрів і забезпечення обізнаності громадськості.

Стаття 7

Субрегіональні, регіональні і спільні програми дій

1. Відповідно до статті 11 Конвенції уражені країни регіону - Сторони Конвенції можуть розробляти і здійснювати субрегіональні і/чи регіональні програми дій з метою доповнення й підвищення ефективності національних програм дій. Аналогічним чином дві чи більше уражені країни регіону - Сторони Конвенції можуть домовитися про розробку спільної програми дій.

2. Щодо розробки і здійснення субрегіональних, регіональних чи спільних програм дій застосовуються з певними застереженнями положення статей 5 і 6. Крім того, такі програми можуть

передбачати проведення досліджень і розробок, що стосуються окремих екосистем в уражених регіонах.

3. При розробці і здійсненні субрегіональних, регіональних чи спільних програм дій уражені країни регіону - Сторони Конвенції належним чином:

а) у співпраці з національними установами визначають національні цілі, пов'язані з опустелюванням, досягти яких найбільш раціонально можна за допомогою таких програм, а також відповідні види діяльності, які можуть ефективно здійснюватися у їх рамках;

б) оцінюють оперативні можливості і діяльність відповідних регіональних, субрегіональних і національних закладів;

в) оцінюють існуючі програми боротьби з опустелюванням, що здійснюються спільно Сторонами регіону, і їхній зв'язок з національними програмами дій.

Стаття 8

Координація субрегіональних, регіональних і спільних програм дій

Уражені країни - Сторони Конвенції, що розробляють субрегіональну, регіональну чи спільну програму дій, згідно зі статтями 16-19 Конвенції, можуть заснувати координаційний комітет у складі представників кожної з відповідних уражених Сторін для перегляду прогресу у боротьбі з опустелюванням, погодження національних програм дій, внесення рекомендацій на різних етапах підготовки і здійснення субрегіональної, регіональної чи спільної програми дій, а також для виконання функцій центру із заохочення і координації технічного співробітництва.

Стаття 9

Відсутність права на одержання фінансової допомоги

При здійсненні національних, субрегіональних, регіональних і спільних програм дій уражені розвинуті країни цього регіону - Сторони Конвенції згідно з цією Конвенцією не мають права на одержання фінансової допомоги.

Стаття 10

Координація з іншими субрегіонами і регіонами

Субрегіональні, регіональні і спільні програми дій у регіоні північного Середземномор'я можуть розроблятися і здійснюватися у співпраці з іншими субрегіонами чи регіонами, зокрема з програмами дій у субрегіоні Північної Африки.

Офіційний переклад

Додаток V

Додаток про регіональну імплементацію
для Центральної і Східної Європи

Стаття 1

Мета

Метою цього Додатка є надання керівних принципів і механізмів для ефективної імплементації Конвенції в уражених країнах регіону Центральної і Східної Європи, які є Сторонами, у світлі його особливих умов.

Стаття 2

Особливі умови регіону Центральної і Східної Європи

Особливі умови регіону Центральної і Східної Європи, про які йдеться у статті 1, що існують у різній мірі в уражених країнах регіону, які є Сторонами, включають:

(а) Особливі проблеми і задачі, пов'язані з наявним процесом економічних перетворень, включаючи макроекономічні і фінансові проблеми і потребу в зміцненні соціально-політичної бази економічних і ринкових реформ;

(б) Різноманітні форми деградації земель у різних екосистемах регіону, включаючи наслідки посухи і ризики опустелювання в регіонах, схильних до проявів водної і вітрової ерозії ґрунтів;

(c) Кризовий стан сільського господарства, спричинений, зокрема, виснаженням орних земель, проблемами, пов'язаними з неадекватними іригаційними системами, і поступовим зношенням ґрунтозахисних і водоохоронних споруд;

(d) Нераціональну експлуатацію водних ресурсів, що веде до серйозного пошкодження навколишнього середовища, включаючи хімічне забруднення, засолення і виснаження водоносних прошарків;

(e) Зменшення лісового покриву внаслідок кліматичних чинників, наслідків забруднення повітря і частих лісових пожеж;

(f) Застосування несталіх моделей розвитку в уражених районах внаслідок складної взаємодії фізичних, біологічних, політичних, соціальних і економічних факторів;

(g) Ризики загострення економічних проблем і погіршення соціальних умов в районах, уражених деградацією земель, опустелюванням і посухою;

(h) Необхідність переглянути цілі досліджень та політичну і законодавчу базу задля стійкого використання природних ресурсів; і

(i) Відкриття регіону для більш широкої міжнародної співпраці і досягнення широких цілей стійкого розвитку.

Стаття 3

Програма дій

1. Національні програми дій є невід'ємною частиною політичної бази для сталого розвитку, вони спрямовані, у відповідній формі, на боротьбу з різними формами деградації земель, опустелювання і посухи, що вражають Сторони регіону.

2. Для надання основи стратегії гнучкого планування, що надаватиме можливість максимальної участі місцевого населення, у відповідності до параграфу 2(f) статті 10 Конвенції, провадитиметься процес консультацій і залучення, який включатиме в себе відповідні рівні уряду, місцеві общини і неурядові організації. На запит зацікавленої ураженої країни, яка є Стороною, до цього процесу можуть залучатися агентства з питань двостороннього і багатостороннього співробітництва.

Стаття 4

Підготовка та імплементація національних програм дій

При підготовці та імплементації національних програм дій у відповідності до статей 9 і 10 Конвенції кожна уражена країна регіону, яка є Стороною, відповідно:

- (a) Визначає відповідні органи, що відповідають за підготовку, координацію та імплементацію своєї програми;
- (b) Залучає уражене населення, включаючи місцеві общини, у розробку, координацію та імплементацію програми шляхом місцевого процесу консультацій, у співробітництві з місцевими владами і відповідними неурядовими організаціями;
- (c) Вивчає стан навколишнього середовища в уражених зонах для оцінки причин і наслідків опустелювання і визначення першочергових напрямків дій;
- (d) Оцінює, за участі ураженого населення, минулі і існуючі програми для визначення стратегії і розробки дій, що містяться у програмі дій;
- (e) Підготовляє технічні і фінансові програми, засновані на інформації, отриманій шляхом дій, що містяться у пунктах (a) - (d); і
- (f) Розробляє і використовує процедури і контрольні показники для моніторингу і оцінки імплементації програми.

Стаття 5

Субрегіональні, регіональні і спільні програми дій

1. Уражені країни регіону, що є Сторонами, у відповідності до статей 11 і 12 Конвенції, можуть підготовляти та імплементувати субрегіональні та/або регіональні програми дій для доповнення і підсилення ефективності національних програм дій. Дві чи більше країн регіону, що є Сторонами, можуть також погодитися підготувати спільну програму дій між собою.

2. Такі програми можуть підготовлятися та імплементуватися у співробітництві з іншими Сторонами чи регіонами. Метою такого

співробітництва є забезпечення сприятливого міжнародного середовища і сприяння фінансовій та/або технічній підтримці чи іншим формам допомоги для більш ефективного поводження з питаннями опустелювання і посухи на різних рівнях.

3. Положення статей 3 і 4 застосовуються, з відповідними змінами, до підготовки та імплементації субрегіональних, регіональних і спільних програм дій. На додаток до цього, такі програми можуть включати проведення досліджень і розробки щодо певних екосистем в уражених районах.

4. При підготовці та імплементації субрегіональних, регіональних або спільних програм дій уражені країни регіону, що є Сторонами, належним чином:

(a) ідентифікують, у співробітництві з національними інституціями, національні цілі, пов'язані з опустелюванням, які можна оптимально вирішити за допомогою таких програм, і пов'язані з цим заходи, які можна ефективно проводити в їх рамках;

(b) Оцінюють операційні можливості і заходи відповідних регіональних, субрегіональних і національних інституцій;

(c) Оцінюють існуючі програми, пов'язані з опустелюванням, що проводяться у Сторонах регіону, та їх відношення до національних програм дій; і

(d) Розглядають можливі дії для координації субрегіональних, регіональних і спільних програм дій, включаючи, де це необхідно, заснування координаційних комітетів, що складаються з представників кожної зацікавленої ураженої країни, що є Стороною, для оцінки прогресу в боротьбі з опустелюванням, узгоджують національні програми дій, розробляють рекомендації на різних стадіях підготовки та імплементації субрегіональних, регіональних або спільних програм дій, і виступають в якості фокусу для сприяння і координації технічного співробітництва у відповідності до статей 16-19 Конвенції.

Стаття 6

Технічне, наукове і технологічне співробітництво

У відповідності до мети і принципів Конвенції, Сторони регіону індивідуально чи спільно:

(a) Сприяють підсиленню мереж науково-технічного співробітництва, систем моніторингу та інформаційних систем на усіх рівнях, а також їх інтеграції, де це можливо, у всесвітні інформаційні системи; і

(b) Сприяють розвитку, адаптації і передачі відповідних існуючих і нових екологічно чистих технологій в рамках регіону та за його межами.

Стаття 7

Фінансові ресурси та механізми

У відповідності до цілей і принципів Конвенції, уражені країни регіону, що є Сторонами, індивідуально чи спільно:

(a) Вживають заходів для раціоналізації і підсилення механізмів надання коштів шляхом державних і приватних інвестицій з метою досягнення конкретних результатів у боротьбі з деградацією земель і опустелюванням та зменшення наслідків посухи;

(b) Визначають вимоги до міжнародного співробітництва для підтримки національних заходів, і цим створюють, зокрема, сприятливе інвестиційне середовище, і заохочують активну інвестиційну політику та інтегрований підхід до ефективної боротьби з опустелюванням, включаючи раннє визначення проблем, спричинених цим процесом;

(c) Намагаються залучити двосторонніх та/або багатосторонніх партнерів і установи з фінансового співробітництва з метою забезпечення імплементації Конвенції, включаючи програмні заходи, які приймають до уваги конкретні потреби уражених країн регіону, що є Сторонами; і

(d) Оцінюють можливий вплив статті 2 (a) на імплементацію статей 6, 13 і 20 та інших пов'язаних положень Конвенції.

Стаття 8

Інституційні рамки

1. З метою набуття чинності цим Додатком Сторони регіону:

(a) Засновують та/чи підсилюють національні центри по координації дій по боротьбі з опустелюванням та/чи зменшення наслідків посухи; і

(b) Розглядають можливість створення механізмів для підсилення регіонального співробітництва, де це можливо.

2. Постійний Секретаріат може, на запит Сторін регіону, і у відповідності до статті 23 Конвенції, сприяти скликанню координаційних зустрічей у регіоні шляхом:

(a) Надання порад щодо організації ефективних домовленостей щодо координації, користуючись досвідом інших подібних домовленостей; і

(b) Надавати іншу інформацію, що може відноситися до заснування або покращання координаційних процесів.